

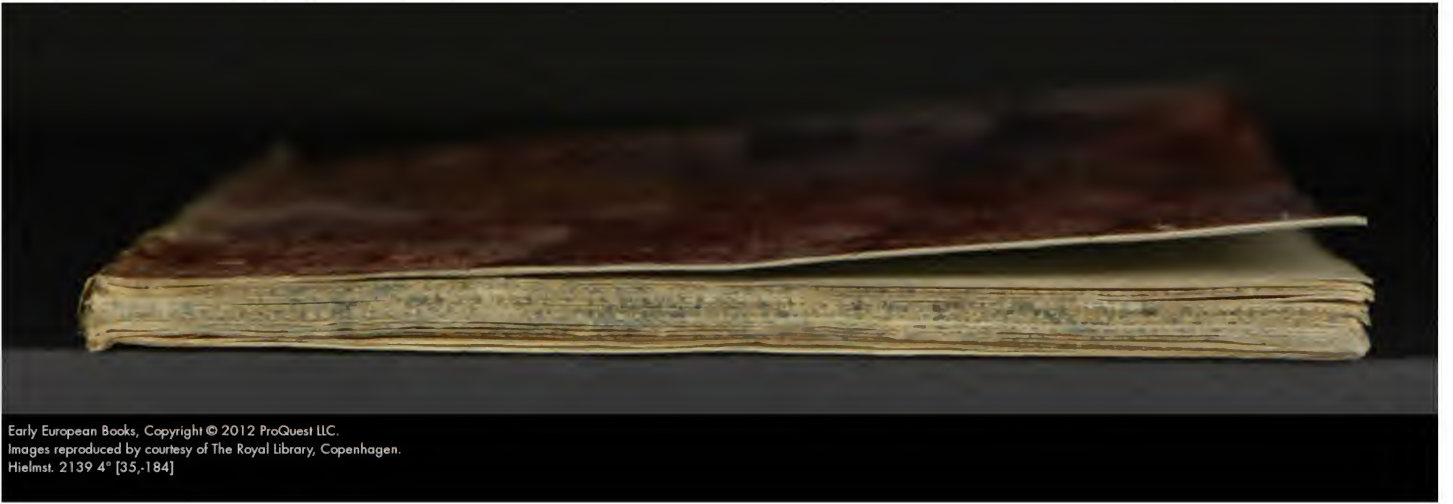

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
Hielmsl. 2139 4° [35-184]

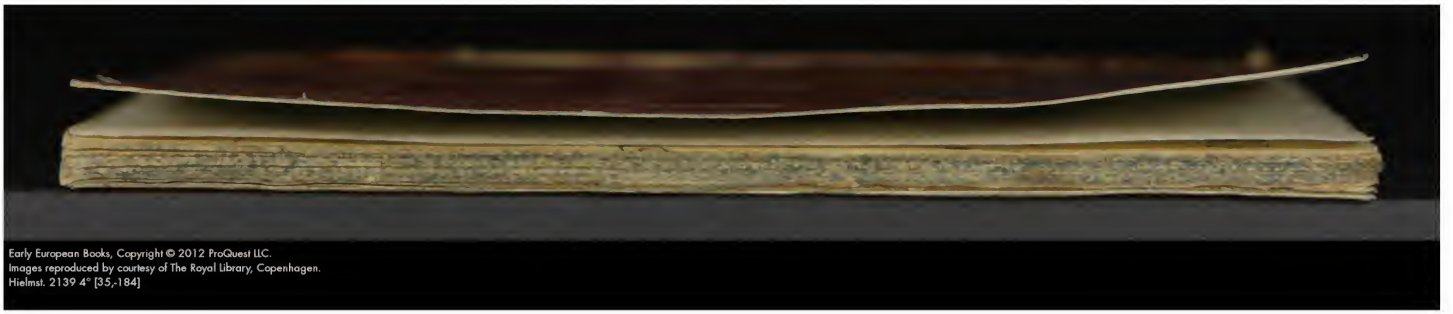

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2139 4° [35,184]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2139 4° [35,-184]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
Hielmsl. 2139 4° [35-184]

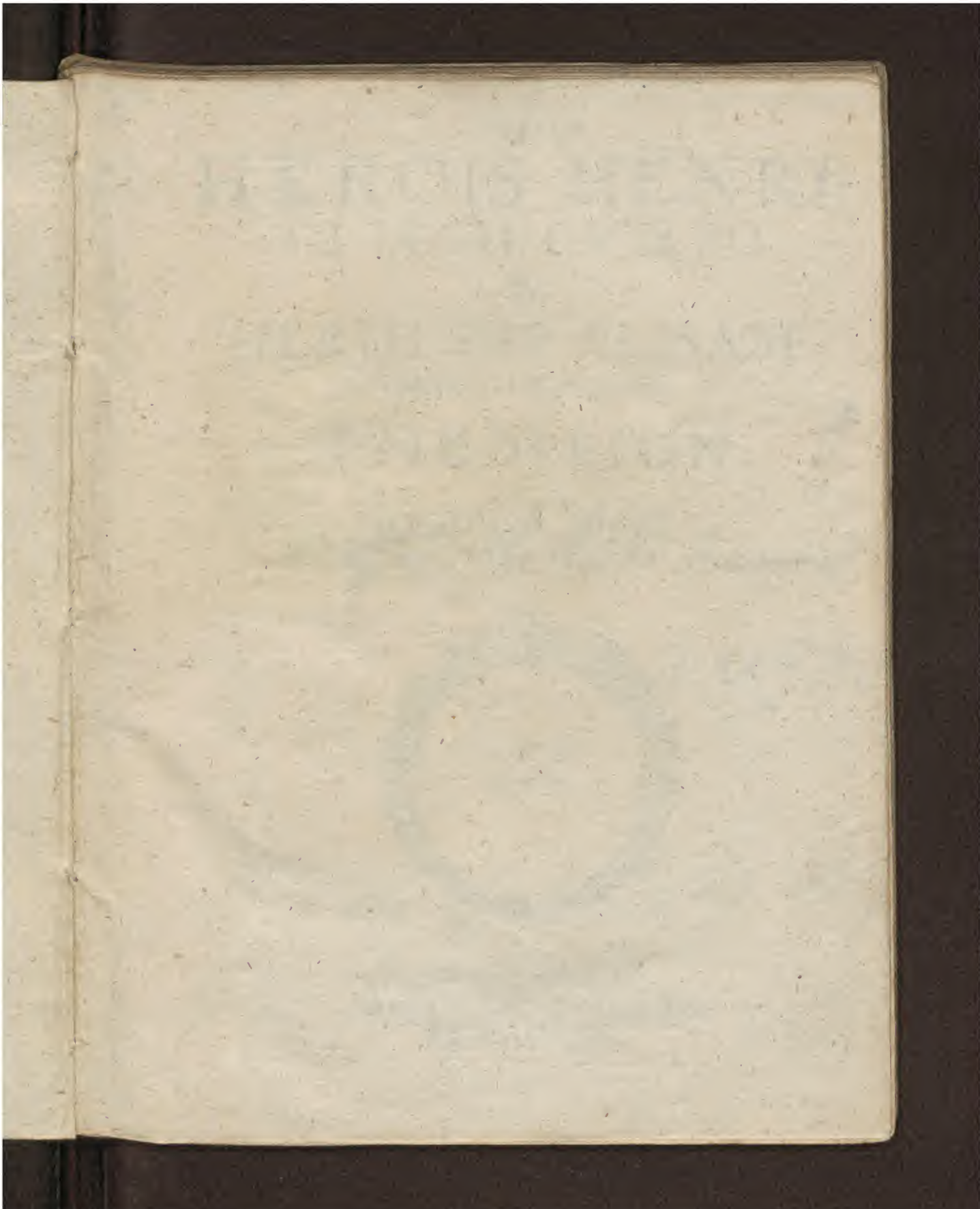
DA 130X

No 2139.

M. Tindler fecit

DA

Nuptijs
HEROIS HENRI-
CI IVLII GVELFII
&
HEROINAE ELISABE-
THAE CIMBRICAE

ΤΡΙΚΟΠΕΙΟΝ

Ioannis Caselii.

Dr. Theobaldo Grammel

HELMAESTADII
Excudebat Iacobus Lucius Mense Aprili
Anno c. 10. 10. x. c.

N. 222

Ioannis Caselñ
ΤΡΙΚΟΠΕΙΟΝ.

ELMANA sese commouerat à Bru-
cteris ad boream, comitans iuuenem
heroa. HENRICVM IVLIVM. Volebat
enim illa, ei prasto esset, cui plurimum
deberet. Intelligit enim, se huius auspicijs deinceps
ita coli & longe gentium, & in his potissimum locis,
vt antè fuisset ab eiusdem patre, heroë IULIO dedica-
ta. Vbi aliquot dierum itinere confecto, in Mega-
polim venit, ad Varnum substitit, salutatum sororem
Rhodontiam, cui nulla quoq; antehac gratior hospes
illa venerat. Proferebantur, vt fit, epula lautissima:
ii erant sermones de aliqua parte sapientia, eruditis
consperfi salibus, varij & perpetui, vt somnum obli-
uiscerentur id temporis. Quibus cum se oblectauis-
sent, nec ad satietatem tamen, quarum non esset sati-
as, & quid haberet in animo, aperuisset Elmana, co-
mitem se sorori adiunxit Rhodütia, tum vt honorem
heroi VLIRICO & ipsa haberet, de se merito & me-
renti optimè: tum vt amba conuenirent sororem Li-
menin, prater quam trans mare non esset alia è cælo

A 2

sapien-

sapientia praeses. Amba pedibus ibant ad X. M. passuum, in ostium Varni: ubi conscendunt nauigiū cum virgineo comitatu: haec maris non insolens, ut qua ventitaret ad sororem sapius: illa mare oculis nunquam aspexerat, etsi caelum & terras & maria omnia animo perlustrauerat. Nec magis ergo ventos & tempestates, & scopulos ipsa metuit, quam altera. Caelo igitur sereno, tranquillitate incredibili, vento ita secundo, ut remiges quiescerent, deferuntur in portum aduersi littoris. Ibi Rhoduntia: In litore, pedem fiximus, inquit, Dania: nec longe absumus à Limenidos sororis fano: atq; eccam ipsam cum coetu virginum, nobis prodeuntem obuiam. Illam ne virginem, inquit Elmana, amictu aequè candido, uti nos sumus. Hic haec effata erant, cum, non properè, accurrit Limenis, hospites amplectitur: Ut mihi grata sitis, inquit, non ex oratione, sed & re ipsa cognoscite: sequimini me: non aedificii mole, sed scientiae studio sacra est haec aedes: quantulacumq; non magis mea, quam vestra est: quod tu non nescis Rhoduntia: tu crede mihi, Elmana, & huic. Quin rem videte: tres sumus ipsa: templo tres turres imposui: intus sunt sella totidem: nomen à numero nostro
Trico-

*Tricorèon feci: vos mihi sacrum arbitramini: ego
utrius vestrum, immò utriq² sentio: vel, quod cum
re maximè consentiat, commune sit tribus: nefas, ut
dixi, mihi plus hic esse iuris, quàm vestrum alteru-
tri. Quod videtis oculis, id nihil est: nec de fani
communicatione quid arroganter dixero. Animo
vestro animum meum contemplamini: quem si pro-
batis, atq³ ut probetis, semper enitar sedulo, vester est:
ipsaq³ eo ipso, quo sum, quæ sum, vestra sum, vosq³
pro meis habeo. His dictis altera hospitem, dum
parat respondere, in vestibulo iam fani erant. Itaq³
quod ambæ habebant, ut dicerent, id sentiunt: & o-
mnia tamen Limenis accepit, siue è vultus suavitate,
siue è silentij modestia. Ite intro, inquit, epula-
rum hic satis est. Fertis enim ipsa quoq³ non minus,
quàm inuenietis domi meæ. Quod videbitur, de eo
inter nos sermo erit hodie. Sequimur, inquit
Rhoduntia. Placetne igitur, inquit Elmana, ut
nostræ virgines cum tuis in hortos istos amenos, ut
apparet, digressæ, ludant, aut inter se fabulentur?
Immo suscipit Limenis: ut & ipsa se nobis ca-
ras esse intelligant, veniant unâ: area templi plures
capiat: nec aliud sibi vult, quod hæc semper aperta fo-
res:*

res: ingredi licet cuius bono: alijs hoc templum ter-
rori est vel ridiculo. Introeunt: ingressæ ubi fue-
runt, hospes longinquam & nouam hospitem primo,
secundo loco vicinam collocat: ipsa tertio confidet:
virgines ordine circumstant: immò nullo ordine, ut
pares, modestè & silentio, quo altius non fuit in ma-
gna Græcia quinquennij. Intus nec ebur, nec aurum,
nec signum cerneret, neq; tabulam: ex animo nihil,
vina omnia, pellucida omnia. Illa regum sunt, dea-
rum alia: quod neq; poëta ignorat, dum regiam
Menelai pingit. Quoniam, inquit Limenis, ali-
mento non nutrimur alieno, Iuventas nobis ministra-
bit nectar. Etenim tu Elmana, qua haberis natu mi-
nima, mihi annis par es: & ego Rhodontia, quam
vulgus censet natu inter nos maximam: hæc ita pu-
ella, ut ipsamet, tu, ut ego. Non enim cura nos ille
anxia honoris & opum exercent: satis dignitatis re-
mur in virtute & sapientia: diuitias non in arca re-
conditas, sed ex ingenio depromptas habemus, aut
certè in promptu, quas nobiscum inter nos & cum alijs
communicemus. Video vos & pernoui: facite quoq;
ut vos audiam, vel gratia circumstantium: qua
est concio sacerrima. Rhodontia excipit: Hanc
volu-

volumus audire, quam antè non audiuimus. *Au-*
dietis me, inquit Elmana, sed vos praeite principes.
Sed ego eadem curiosior, quas epulas primum inferrè
iubeatis, cupio cognoscere, siue cuiusmodi nectar
fundi, ut hospes nostra modo loquebatur. Igitur Li-
menis: Rhoduntia hoc munus delegabimus, ut iu-
beat nos dicere, quod videatur. Etenim quid deceat,
ipsa nostrum tenet maximè. Ibi, cum annueret
Elmana, Rhoduntia: nec meæ hospiti refragabor, nec
comiti: etsi amba scitis, quid huic loco & huic tem-
pori conueniat. In nuptias nos quoq; (etsi à paucis a-
gnita, à primis tamen minimè neglecta venimus.)
HENRICI IULII herois Guelphij, & ELISABE-
THAE heroinæ Cimbricæ. Est hic etiam è suis nuptiis
nouus maritus IACOBVS, rex Scotia: est VLRICVS
dux Megapoleos, sponsa utriusq; auus, uterq; mari
hospes, hic vicino Baltico, ille longinquo Britanni-
co: sunt regia gentes plures & regum ducumq; lega-
ti. Sed hoc cine aliquam vestrum fugiat? quod ocu-
lis hic quisq; videt, & per septentrionem adeoq; longi-
us vulgus audijt. Desiderant alij duos, qui putaban-
tur principes ante biennium futuri in hisce nuptijs.
Sponsa patrem, a ii Elmana non ingrata inter-
pella-

pellatione, dicitur & sponsi patrem, heros duos, regem
FRIDERICVM & ducem IVLIVM. Rectè acci-
pis, inquit Limenis. Sciebat FRIDERICVS heros,
sibi futurum generum, quem generum non vidit. In
prima enim, sed certa tamen illorum consiliorum te-
la, ex mortalibus abiit, quod nec ipse putarat, nec fe-
rè quis omnium metuerat. Ipsi anni duo sunt hoc A-
prili. De nuru certissimus erat heros IVLIVS, quam
nec ipse vidit. Etenim, cum superiore autumno Fa-
ti monitu omnia demandasset filio, & ipse è mortaliū
consuetudine exemptus fuit: quo mēse ille sponsam do-
mum ducere decreuerat: qui annus erit mense altero.
Ego Maio futurū reor, ut hinc ad Bruēteros regina
venerit: futurum certo polliceor, ut nostri sermones
innotescant pluribus: quos ut multi paucius probent
nostra referre non arbitror. Neq; enim fas est, stare
quorumq; calculis: nefas, sentire aut effari, quin re-
ctum sit. Mortales illi erant: quod ita natum fuerat,
ut periret olim, terra creditum fuit cum pompa &
luctu. Splendorem funeris mirata fuit plebs, dolo-
rem acceperunt sapientes. Nos, quod non interit,
non conseruabimus, sed obseruabimus, eiusq; memo-
riam sempiternam mortalium auribus & animis
insinua-

insinuabimus. Sic enim virtuti aliquid pramii datur, & sic minores ad virtutem informantur. Nec enim ad posteros tantum pertinent hæc pronunciata in tragœdia:

ἔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
ἀνδρῶν ἀφαιρέται
χρῆν. Ἀδ' ἀρετὰ
καὶ θανῶσι λάμπει.

Nequaquam reliquias bonorum virorum tempus auferri. Virtus autem lucet etiam vita functis.

Sed illa virtutis lux & memoria memorabilium rerum gestarum extinguatur, nobis tacentibus. Nos hoc autem virtuti debemus, & de virtute & sapientia præclarè meritis. Antè à nobis fuit aliquid præstitum: faciamus, ut sint in hisce quoq; nuptiis cum lætitia: nec attinet, si populus hoc non intelligat: sapientes sine læctu nouerint. Proinde illos producamus: tu, Limeni, tuum regem, tu Elmana, tuum ducem prædica. In vestris enim præconiis magis aderunt, quàm vsquam cum satellitio fuerint. Adeste iam ad imperandum, ut olim loqui solebant: quando ita amba voluistis. Ibi maior: paremus utrò, ut & ipsa pro sorore respondeam. Facis, inquit minor, quod debes & quod volo, soror. Sed tu præbis. Namq; rex tuus prior abiit, & eius prior dignitas, & tu maior, & ego, ut subsequar, ex te didicero.

B

Insi.

*Insistam enim tuis vestigiis, quod potero. Tum
Limenis: Quasi in conuiuio musico, cuius ea partes
sunt; prior canit, nec sibi id persuaderi sinit, sed spon-
te facit: ita quod vis, non quia vis, tametsi hac quoq;
gratia, sed quia omnibus de causis debeo, dicam de
FRIDERICO I I. rege Dania, grata ipsa pro gratis
omnibus, multa dicam, non ita multis verbis: nec
tamen, quae dici possent, & sine reprehensione diceren-
tur, omnia. Relinquam enim, quae de maioribus,
de regnorum amplitudine, de rebus secundis FRIDE-
RICI, siue dicta ab aliis sint, siue non dicta. Per-
multa enim in his siue à nemine dum eruta, siue non-
dum omnibus proposita sunt: & memoratu digna,
(quid negem?) & vitæ utilia, si quis usum querat.
Sed quando ita multa hoc tempus non capit, si non
per nosmetipsas, at per alios, iis missis, dicam de re-
gis illius propriis bonis, qui tamen illa quoq; sibi sem-
per propria fecit, omnibus utendo bene: ipsa quoq;
propria delibabo potius, quàm pertractabo, minimè
affectans laudem oratoriam: atq; haud scio, an regi
optimo laudem maiorem tribuere possim, quàm hu-
manitatis. Digna est, fateor, vno quoq; homine hu-
manitas: nec homo sit, à quo absit humanitas. In
quo*

quo enim vultus toruitas, vocis asperitas, sermonis
proteruitas, à quo facta crudelia, vel quiduis inu-
riarum; ingenij aprorum, luporum & tigrium plus
habent, quam hominum. Humani sunt, à quibus il-
lius generis omnia absunt: in quibus contra, animus
tranquillus & integer, ex quo fonte lymphidissimo,
sunt in vultu serenitas, in sermone comitas, in omni-
bus rebus rectitudo & beneficentia. Nec vero quis
existinet, qui ab humanitate laudetur, cum tenuiter
admodum, & non nisi vulgari modo laudari: quan-
do quoque inueniuntur in infimis, qui humanissimi
sint, & iure prædicentur: vix aliqua re cum regibus,
ut arbitrantur, comparandi: etsi qui veritatis iudi-
cio stare velit, non inficietur, rectè cuiuscumque homi-
nis cum quocumque homine contentionem fieri. Nos
tamen & illud dabimus, & hoc alterum docebimus:
ut minimi maximique sint homines, humanitate orna-
ti, ita eorum humanitatem aestimari. Nec enim in-
fimi humanitas laudem exiguam meretur: maio-
rem fortunati beneque merentis de pluribus maximam
regum conseruantium cura & bonitate sua uniuersos
populos, neque solum singulos beneuolentiaque dignos
ornantium. Hanc ego humanitatem maximarum

virtutum apicem dixerim: nec ei aduerser, qui dei-
tatis particulam esse contenderit. Summus enim ille
Et perpetuus uniuersitatis custos Et conseruator, etsi
in hisce infimis totius partibus perpetua cura sine cu-
ra curat omnia, precipuam tamen gerit pro mortali-
bus, nec eum falso humanissimum etiam sapientes
predicarunt. Cui diuinam hancce laudem tribuo,
eum secundum Deum in caelo colloco, paeq; De-
um ipsum facio: certè hac in parte cum Deo compa-
ro: neq; vos mihi aduersaturas puto. Rex igitur, in
quo humanitas, princeps inter homines, secundus à
Deo est: ne quid eiusmodi dicam, quod homines mi-
nus capiant: nec eò princeps omnium succenseat, cui
quidquid est boni, tamen Et homines Et nosipsa ac-
ceptum feramus. Sed humanitatem regis mei specte-
mus propius. Cui enim ille, nisi pessimo Et profliga-
tissimo, male uoluit? aut potius, cui mortalium, uel
satis bono, non uoluit benè? quem ille truculento aut
toruiore uultu suorum uel hospitem intueri uisus
fuit? neminem profecto, nisi nocentes Et inuisos o-
mnibus. quæ ille non serenauit adspiciens? Itaq; ubi-
cunq; consisteret, quoque pedem ferret, neminem loco
fugere, multos confertim accurrere uideres. Quem
ille

ille à se repulit? quem ille non audiuit? quem in aditu
trepidantem vel nutu vel verbo non confirmauit? cui
non respondit comiter? quem absq³ re aut bona spe
dimisit ex oculis? nisi quis forte sibi desperatus, &
malo quouis dignus foret. Atq³ is erat passim, &
quacunq³ in parte regni, & in alienis prouincijs: nec
fuerunt ficta hæc humanissimi animi signa, uti sæpè,
vel non leuia beneficia, animo minus beneuolo, con-
feruntur. Facta inter mortales mentiuntur, etsi ab-
surdum videatur, quod res sit, non esse rem: nedum
vultus & oratio. Sed nulla tamen sibi constat simu-
latio: fieri non potest, quin vacillet, cum stare videa-
tur, aliquando antiè oculos concidat. Non fallunt,
quæ perpetuo fiunt: quæ itidem uno loco, ut alio.
Priuatus quispiam in forum viamq³ prodiens, ele-
gans & honestus est: idem fortè domi sordidus, uxori,
liberis, familia grauis, prorsusq³ nihili. Item rex
nullo negotio de bonitate & clementia plebi persuase-
rit. Vulgus splendorem spectat, dextras videt, au-
dit orationem: nec ex alijs iudicat, quàm quæ sen-
sibus capit, quos ipsos habet hebetes: cætera non intro-
spicit, nec hoc factò opus intelligat: nec si attentè con-
sideret, rectè tamen diiudicet: immò sapientes & re-

rum peritos multis in oculos incurrentibus, præsertim
 si inter se illa consentiant, circumscriptos animad-
 uertimus. Quis iste fuerit sub dio, inq̃ oculis omni-
 um, dixi: non fuit alius sub tecto in familia, siue ea
 esset amplissima, siue artissima. nisi fortè melior: atq̃
 hoc verbum si fari non licet, in ipsa regia sese fuit præ-
 stantior. Etenim ut à summo ordiar, quis priuatus
 uxoris fuit amantiore? de quo ne suspicio in cuius-
 quam animum sinistra irrepserit. Quæ reges cogi-
 tant, multi eos sæpè cogitare cogitant, & pænè vident:
 quæ faciunt, fama repente disseminat in vulgus o-
 mnia, & re multò maiora efficit. Itaq̃ regina, SOPHIA
 Megapolitana, erga ipsum, ut erga Hectorem An-
 dromache, quem sibi omnia esse sentiret, diceretq̃ cum
 mi-fingendi locus non daretur.

res,

ter,

er:

hi

us.

ἀπὸ σὶ μοι ἔοσι πατὴρ ἢ πότνια μήτηρ.

ἢ δὲ κασίγνητος, σὺ δὲ μοι θαλερὴς παρακίχνης.

ad omnia non solum quæ iuberet & annueret, sed quæ
 ipse sentiret, paratissima: quod ipsa animo & mente
 heroica intimos sensus mariti semper nosset: ut esset
 inter regem & reginam mutuum imperium bene-
 uolentia. Quis amantiore item liberorum? sed hic
 campus non leuiter transfilietur: atq̃ huic locus erit
 paulo

paulo post. Contineo me in regia, etsi alio quoq³ pro-
perat oratio. Semper est in regia, familia ipsa, & hac
multiplex: semper hospites (Neq³ enim hoc Ascreus
ille reges docuit: neq³ nullos esse accipiendos, neq³ mul-
tos tamen: in regijs enim quotidie apparent hospites,
raròq³ pauci) hi vero aut reges & principes, aut le-
gati amplissimi, aut priuati, vel litteris eruditi, vel
cultores militia. Non agam de exceptione, non de
epulis, non de xeniis, non de deductione: etsi hac sunt
humanitatis siue signa, siue opera. Sermones tam le-
pidos, quàm graues, & animorum beneuolentiam
indicare in promptu est: negotij quoq³ mihi res foret
referre, non omnia, sed aliqua, quemadmodum acta
sunt. In omnes fuit munificus: nec munificentior ta-
men, quàm beneuolentior. O gratam vero grati-
am cuius, quæ à gratia proficiscitur. Et Dei fa-
uor & regis animus, pluris æstimantur, quàm quæ
illi in nos conferunt: etsi hic dare potest maxima, ille
in dies cui non largitur maiora maximis? quo ma-
ior ipse omnibus, siue ipse potius, unum, verum, bo-
num. Etiam vero reges quicumq³ fortunatos non
dimittunt sine muneribus: neq³ negliguntur, quorum
operam aliquando in bello requisitum iri suspicentur.

Hic

*Hic vero etiam tenuium rationem habuit, exulum
præcipuè & litteratorum. Igitur ad eum utriq; con-
fugerunt, nec facile quis spe frustratus fuerit, nisi cui
fortuna in perpetuum hostis fuisse videatur. Tan-
tum eius erat erga utrosq; studium. Quod ad do-
mesticos, qui semper in aula præsto essent; nemo fuit
inuentus, qui quæreretur. Quod ego non eò prædico,
quòd magnum esse putem: sed quod rarum: etsi qui
sua negligunt, ut principi seruiant, eos negligi ini-
quissimum est. Hic in tempore erant curata omnia,
ut non solum ne qui egerent, sed omnes abundarent:
tum qui operam suam præstarent, tum qui rudè do-
nari voluissent. In omnibus autem, aut de repub.
bene meritos, aut huic tam nobili studio deditos, or-
nandos sibi putauit singulariter. Facilius autem
plures æquè beneficos reperias, quàm regem tam ad-
mirabili facilitate & comitate erga suos, potissimum,
quorum fidem expertus fuisset, aut in quibus inesse
iudicaret. Iudicium autem faciebat non ex vita,
quam priuati in multis explorare longum & difficile
regi foret, sed statim ex vultu & sermone utriusq;
si ille constans, hic nusquam hallucinaretur. Timi-
di enim aut mali aut imperiti vitæ sineq; prudentia:
& in*

Et in verbis hesitant, qui vacillant animo: nec ex
lympido fonte, nisi lympidus promanat riuulus. Ani-
mo sui similes amabat, cum his ita fabulabatur, ita
iocos miscebat, ut cum paribus. Quid poterat fieri
humanius, quam ut se ad priuatum, sed in quo vir-
tus eluceret, Et in omnibus veritas, demitteret, vel
hunc ipsum secum compararet: non solum præter con-
suetudinem regum Et potentum, sed etiam paullo for-
tunatorum aut nobiliorum: immò in tenuioribus sæ-
pè arrogantiam non ferendam deprehendimus. Su-
is igitur moribus se animo esse regio demonstrauit:
molestias perpetuarum in gubernatione curarum fa-
cile deterfit siue minuit: ut duri Et tristes contraria
ratione sibi acerbiores, ita hac rectissima ille sibi sua-
uiorem vitam reddidit: immo conuictum omnem o-
mnium suauitate condijt: nisi si quem minimè bo-
num animus malè conscius torqueret: cuiusmodi pe-
stem apud cœlites etiam Erinnyes cruciarent. Acer
etiam erat in hac censura, ut aut nunquam aut raro
falleretur. Studuerat enim ab initio summa dili-
gentia, ἐν πρῶτῳ ἐν, ut Plato loquitur libro de legib. quem
Scaliger diuinum diuinitus nominauit, hoc est, non
ming hoc atq; illud, quod et si utrumq; rectum, tamen
prius absq; altero neq; satis tutum, Et imperfectum

C

est

est, fulcro prudentiæ altero destitutum: studuerat, in-
quam, cum ipse sincerus esset & integer, ut talis quoq;
haberetur ab omnibus, nec minus atq; fortissimus il-
le Pelei filius: deinde, ne ab alicuius adulterini blan-
da fraudiloquentia delinitus, circumscriberetur.
Sæpe ab improbis falli stupor vel imperitia est: nun-
quam, vix hominis: aliquando, si non perfecti sapi-
entis; haud tamen alienum est à sapiente, eoq; homi-
ne nato. Nec falsum, probissimum quemq; facile de-
cipi. Quin sit, quando sapiens ad fallaciam conui-
ueat, ne omne officium declinare & humanitatis ob-
liuisci censeatur. Nec æquum est, ut detestabile il-
lud ingrati animi crimen beneficentiæ cursum retar-
det. Nos quoq; de multis benè merita fuimus, aut
benè mereri studuimus: quorum ingratos animos,
etiam prauis, experta fuimus: quos tamen habere-
mus ingratis, si beneficia nostra quantulacunq;
non haberent despiciatui. Ceterum in regia senatus
regni est: etsi non semper aula septus parietibus, &
in illa & per regni prouincias amplissimus: è cuius
maiestate cum qua ipse maiestate præfulgeret, eam
hausisset, unumquemlibet senatorum, & ut mino-
rem amauit, & ut quodammodo parem, veneratus
fuit: quæ suaderent, rata habuit: nec res arduas sine
eorum

eorum consilio voluit aggredi: etiam in patres referri optimum quemq³ voluit, quo & facilius imperaret & felicius. Tulit autem fructus huius sui animi, siue obseruantia siue humanitatis vberrimos: ex pluribus duo sunt primi, vel instar omnium: quod moniti, & penè ultrò, filium natu primum, CHRISTIANVM, regem designarunt, & postquam pater in his terris esse desit, pupillo regi pro patre rege sunt, & regnum administrant, ut equum est patres patria. Alia quoq³ commemorem item magna, in quibus regi obsecuti fuerint, testantia summam erga ipsum obseruantiam, & animi ipsorum integritatem, alienam ab inuidia: ut quando regem adiuuerunt, ut virtutem in hospitibus non minus ornaret, quàm in suis, nec id opibus tantum, sed & honoribus: sed ille locus ab aliis antè illustratus fuit. Verum certissimi cultus argumentum extitit à morte regis. Videre enim erat tùm maximè tristes, veròq³ luctu squalidos regni principes, omnium quidem querelas audire, sed horum imprimis liberas voces: se non regem, sed amicum, non amicum, sed patrem, non patrem, sed fratrem amisisse morte sui regis: etsi patris nomine nihil magis dici potuisse videretur, tamen appellatione nominis fraterni plus humanitatis, ut altero plus sollici-

citudinis, indicari censuerunt: ac certè pater ille
fuit non illis solum, qui auctoritate, dignitate, fami-
lia, fortunis, prestarent populo, sed etiam in uniuersum
omnibus in utroq; regno, & Dania & Norue-
gia & utriusq; omnibus prouinciis: nec fuit aliquis
ita humilis ex infima plebe, cuius salutem sibi cura esse
non minus, quàm patri salus sit liberum, ostende-
rit: quod cum aliis in rebus omnibus, tum in equa-
bili iurisdictione apparet maximè. Nam sententias
etiam tulit ac res aduersus potentiores, ut tutæ essent in
omnibus virtus & innocentia. Superest, ut unum
adhuc genus munificentia attingam, quo usus fuit
erga religionem & litteras. Neq; enim sine litteris
explicatur religio: neq; aliquid est doctrina absq; ob-
seruantia numinis: quò & virtus ipsa respicit. Itaq;
ut à patre acceperat, ita ipse quoq; cælestium oracu-
lorum interpretes nulla re egere passus fuit: tum ut
sacris meditationibus & precibus vacarent, tum ut
miseros ipsi ante omnes subleuarent: ne docere tan-
tum optima vitæ præcepta viderentur, sed ipsimet ex-
emplis populo præirent. Plurimè enim moribus magis,
quàm oratione ad rectè agendum permouentur. Ve-
reor, ne hic plura flagitetis. Nimis namq; longum
foret, ut cauerit, ne si qua contentiones, ut ultra ma-
re acci-

re accidit, exorirentur, aut si qua promicarent, pre-
merentur, quasiq³ suffocarentur continuo. Sciebat
enim opinionum diuersitate repente distrahi animos,
& ex animorum diuulsione turbas oriri, saepe exiti-
osas, semper priuatim publiceq³ noxias. Cursu ora-
tionis & ratione ordinis ad me nunc ipsam, siue ad
litteras omnesq³ ingenuas disciplinas venio, quarum
me antistitam intelligitis, ut tu Rhoduntia, in maris
huius altero littore, tu Elmana loco intra Albim &
Visurgim non minus amœno, quàm nobili, amba a-
pud populos Germania fortissimos. Saxones enim,
præ multis Germania populis et constantia dictorum
factorumq³ & manu valere semper existimati fue-
runt. Nihil prædicabo de me, quàm pro regni inco-
lunitate semper excubem, fundos colens ingeniorum,
& sapientia virtutisq³ semina sollicitè iaciens, ex
quibus seges egregiorum facinorū, otij beataq³ inter
mortales vita certissima prouenit. Nec meos mystas
prædicabo: ut ex nutu meo Musis sacra quotidie fa-
ciant, nec quis omnium suas partes negligat: nec ipsi
velint, nec ipsa patiar. At vos ingenium meum de-
uestro perspexeritis. FRIDERICI regis curam de lit-
teris, & erga earum magistros regiam munificentiam,
ne omnis quidem posteritas satis dignè prædica-

re poterit. Ni fallor, exemplo su longe gentium hac
regis dextra, & in omnes partes reipublica redun-
dans liberalitas. Ad quos enim ordines, ad qua loca
pertingunt littera, inde fugiunt barbaries & miseria:
ibi sedem figunt boni mores & felicitas. Quod cum
ita esse principes & ciuitates partim sapientum mo-
nitis persuasi, partim usu rerum tot annis labentibus
edocti, intelligerent, condiderunt per Europam pri-
marias bonarum artium, Academias complures:
quas tamen alij aliis habuerunt liberalius, non solum
ut doctores commodè in otio essent, sed etiam ingeniis
tenuiorum consuleretur. Locupletibus enim ipsa gra-
tis discendi commoditas pro quanto beneficio est?
cum olim fortunatorum hominum liberi sophisticis
non exiguam mercedem penderent, quorum arro-
ganti et minuta opera scioli potius et loquaces, quàm
docti & eloquentes fierent. Nunc porro opus est, ut
qua regie fundata sunt, sarta tecta conseruentur, &
sint officina virtutis & sapientia, integritatis & ve-
ritatis, profligata sophistica cum mendacio, & frau-
de cum petulantia. His enim ubi locus sit, alteris lo-
cus esse non potest. Sequitur, ut in alterum quoque
littus oratione digrediar. Nec enim vel regni am-
plissimi limitibus humanitatem, quaeq; ab ipsa sunt,
officia

officia terminauit, sed illam & ad posteros extendere-
rit, ut ex iis, quæ diximus, videre fuit. Verbo etiam
hanc partem complectar: quibus se amicum diceret;
iis erat amicissimus. Quis nescit autem, ut se erga
consanguineos & necessarios gesserit? ut socerum,
VLRICVM, ducem Megapol. pro patre, socrum
ELISABETHAM Cimbricam pro matre coluerit. Ita-
que ex breui interuallo conueniebant: & ille ab auia,
heroïna sapientissima, nepotes neptesque ab infantia e-
ducari volebat. Nouerat enim illius plus quam ma-
ternam sollicitudinem. Raro inter reges & magna-
tes, immò inter priuatos humiles ita uiuitur: quò ad-
mirabilior hæc est coniunctio, & laudem maiorem
meretur. Nec omitto fidem regis erga imperium,
quam etiam accuratis litteris paucis ante obitum
diebus declarauit, & cohortans amicos ad necessa-
riam cogitationem, et sua omnia sequens ipsum pollicens.
Eas enim esse in commune caput conspirationes, ea
impendere omnibus pericula: cuiusmodi nisi diuina
bonitas auertisset (miras enim huius biennij conuer-
siones uidimus) multis profecto vicinis gentibus pro-
otio esset calamitas. Itaque non curiosam, sed sanctam
curam, hodie quoque meminisse, vel potius in se susci-
pere principes, non ut ipsi aliquid moliantur, quod
fortè

fortè Alecto aliqua consulat, sed se suosq³, aduersus
insidias opibus, copiis, consilio muniant: si quid ali-
ud, erat opera precium. Sed ex longinquo in concla-
ue regium reuertor, & ad illud, quod in principio et
modo etiam attigi: quod est humanitatis primum
munus. Nec enim humanitatis genus prius est, nec
maius hoc affectu, quo erga eos sumus, quos genui-
mus. Sed hic amor regibus communis est cum infi-
mis mortalium: in quibus non insit, segregentur à
cœtu hominum & habeantur infra belluas, in qua-
rum multis huius affectus sunt vestigia: sed sine ra-
tione: in hominibus non pariratione. Qui hac duce
& magistra suos amant, rectè amant: & in his est
humanitas, non nuda aliqua beneuolentia, aut cacu-
tiens, sed oculo perfecta mentis prudentia. Ita & fili-
os & filias charos habuit rex FRIDERICVS. Pro-
inde eam liberorum cepit educationem, quam dixi:
pertexuit ipse feliciter, quamdiu in viuis fuit: illi
reliqua, adeoq³, eorum vitæ prospexit viuus in tem-
pore. Filias enim pubertati proximas destinauit spon-
sis lectissimis, primam heroi HENRICO IVLIO,
Brunsvigensium & Lunaburgensium duci, secun-
dam IACOBO, regi Scotia: de quibus ut sit hic di-
cendi locus, supra modum angustus est. Nuptum
dari

dari melius non potuisse, omnes clamant. Ecquis enim regum filiabus duos tales generos inuenisse putetur à multis seculis? De filiis item agam paucis. In omnibus maximum, quòd iis educationem regiam vidit. Quod enim regnum parauit legitimis, ut id ipse adeptus fuerat, modis, paruum erat, & haud scio an bonum, nisi eidem artem gubernandi relinqueret. Non reliquit, sed egit, ut nihil diligentius, ut relinqueret: stare iam vidit filium in vestibulo disciplinae regiae: qui etsi non magnis passibus per aetatem poterat progredi, tamen bonam & patri & regno de se spem commouerat. Quanto plus in se desiderabat, hoc magis urgebat id opus sanctum & necessarium. Sape ex eo, stomachante non leuiter, auditum fuit, ut puer indulgentius habitus fuisset à magistro, quàm oportuerat: eoq; nomine nihil illi gratiae deberi. Ac certè, ut qui quos ad rectam vitam rationem bona fide educant, iis persolui satis dignum premium non potest: ita malum merentur, immò pessimum, qui cum has partes in se susceperint, qualibet de causa aut negligenter, aut peruersè, aut minimè officium faciunt. Videbat enim iam, quanti esset, non indui purpura, dextra tenere sceptrum, caput habere redimitum aurea gemmata corona: Sic namq; etiam in

D fabulis

fabulis leo pingitur: sed vigilare, dispicere omnia non
luminibus illius Argi, sed oculo mentis prudentia, de-
esperata tollere, prava corrigere, fulcire recta, propul-
sare iniurias & calamitates. incolumitatem regni
& fortunas civium tueri, & quæ huc pertinent, ar-
dua omnia: in his omnibus, non ad ostentationem,
penè puerilem, aut nominis celebritatem inanem, o-
pus esse litteris intelligebat. Ac sanè sine litteris pleriq;
mortalium vel nihil vel parum admodum vident:
quiq; adeò sine litteris aut nativa luce ingenij aut di-
uturno rerum usu multum videre existimantur; ij-
dem duplum viderent benè educati & cruditi litte-
ris, nec specie aliqua à recto auerti queant, quod illis
persæpe etiam accidit. Litteræ & recta, & tuto, &
si non subito, nec tamen serò, ducunt ad sapientiam,
quæ est regnorum & ciuitatum tam inter seuisimos
fluctus & grauissimas tempestates, quam cælo sereno
& mari tranquillo, regis gubernaculum siue ipsa gu-
bernatrix. Est enim gubernatoris manus, & guber-
naculum, mens & animus, sapientia. Ex iis porro,
quæ à me dicta sunt, non solum humanitas regis elu-
cescit, sed multæ etiam virtutes aliæ. Nec possunt v-
ni non comitari cætera: nec inueniatur vir bonus,
quin & præditus sit reliquis: quod ut primum una
ex omni-

ex omnibus deficit, de illius praestantia tantum de-
dit, ut qui prius diceretur, deinceps ne haberi quidem
ille possit. An vero non ipsum regia liberalitatis iu-
bar oculos vestros praestrinxit? an non iidem pru-
dentia & iustitia radij ex eadem humanitate fulse-
runt? nec potest latere magnus & excelsus eiusdem
animus. Ab humili enim & abiecto illiusmodi fa-
cta non emergunt. Nec quis maiora putet, bellum
gerere, in acie conflagrare, arces munire, exercitum a-
lere, arma parare & commeatum, victoria potiri.
Hac enim & ab aliis administrantur, quibus ille
laudes non competunt. Quod si quis tamen de iis do-
ceri audeat; bellum diuturnum gessit & graue, eoq;
sublato, pacem restituit, & otium suis populis ita con-
firmavit, ut qui neminem lacefferit, ubi ex re di-
dicisset, quantum in bello mali, quamq; omnis o-
mnium iis motibus felicitas laderetur, a nemine
quoq; lacefferit: eratq; ille a copiis, ab erario,
a commeatu, terra mariq;, a ducibus & consilio
ita instructus, ut nullius hostis potentiam extimesce-
ret: quae omnia curet prudens & fortis animi prin-
ceps. Prudentia vero cum in otio semper ali-
quid gerere iubeat, quid non egit ille consilio suo et sa-
pientissimi senatus? ut pietas sine disceptatione

coleretur, ut materia nusquam esset intestinorum,
motuum, ut ius æquum diceretur, ut omnes tui es-
sent ab iniuriis, ut mercimonia exercerentur, nec
quis sibi à grassatoribus piratisue metueret, ne fames
in aliquam insulam, aut oppidū, aut villulam tot gen-
tibus hinc inde disseminatis, inuolaret, aut serperet:
ut importarentur ex vicinis prouinciis et longinquis
etiam terris necessaria: quamquam multo plura ex-
portarentur in alterum litus, quib. ampla et frequen-
tia ciuium celebres vrbes carere nequirent, longeq; i-
tem gentium, quæ nauigia aliis copiosis & multipli-
cibus mercibus onusta, iter in Daniam relegerent.
Sed omnes partes, siue rationes prudentiæ uno loco
concludere nec ipsa conabor, nec fieri possit. Hæc e-
nim omnes virtutes, & quidquid est honestarum a-
ctionum dirigit, & vitæ modesta, temperatrici volu-
ptatum corporis, præsidet. Neq; vero his indulgit rex,
sed cum ab impurioribus abhorreret, easdem in uno-
quolibet detestatus fuit: nec somno indulgit, nec igna-
uo otio: cum cibos haberet in mensa sic paratos &
conditos, ut mos est culina regia, non contempsit vul-
gares: quin hoc genere libenter fruebatur: nec mi-
rum, qui vel è venatione, vel è peregrinatione famem
adferret & sitim: quæ incommoda, ut falsò iudica-
tur,

tur, paulò fortunatiores longè fugiunt, præ sinistro
deliciarum studio: cum verius commoda sint, qui-
bus insalubres deliciae declinentur, & hoc pacto panis
ater & ius Laconicum vincant omnes delicias. In-
uitabat quidem ille se largius, siue id erat ex hoc cœ-
lo, siue è moribus & harum & istarum gentium, siue
è prima consuetudine, ut homines semper aliquid
prætexunt suis erroribus. At nos non minus rectè lo-
qui, quàm rectè sentire par est: nec laudare, nisi re-
cta: nec minus rectè pingere: nec in ea, quæ ab homi-
nibus non capitaliter errata viderimus, acerbè &
contumeliosè inuehi. Valeat igitur, quisquis ille fu-
it, qui causæ seruiens, ut alteri sceptro liberum sub-
ijceret, & hoc regnum maiestate spoliaret, ut Ther-
sites vel Scythæ quispiam, regem laudatissimis regi-
bus non inferiorem contumeliosè adoriri ausus fuit:
non intelligens, aliud esse classem & exercitum, ali-
ud dicacitatem & plaustra orationis maledicæ. Hæc
nostra non est ratio. Etenim malos mittimus: pro-
bos siue mediocres ferimus: qui præstant cæteris, eos
debitis laudibus afficimus: atq; hi si quid ut homines
fecerint, minus probamus: neque tamen ad viuum
unguem ressecamus singula. Ecquæ vero intemper-
es agitant mortales, ut tum sua inter se vitia obser-
uent

uent & exagitent, tum probabili etiam ratione & bono animo facta malitiosè calumnientur? cum nemo sine labe natus sit, & quadam sint omnibus communes, quadam in singulis. Atq; ita comparatum est, ut maculosissimus quisq;, non iam sui similes, sed probos & innocentes petat maledictis: atq; adeo ne quidem sanctissimis parcunt. Sed iam te audiemus, Elmana, de laudibus herois IULII: ego dixi de rege FRIDERICO. ex iis, quæ memineram, pauca: quadam olim in funere explicata sunt ab eloquentibus uberius: quibus cum nostra non dissentiant: forte ex hisce, quorum mihi ipsa conscia estis, cognoscent alij, quæ prius non acceperint, aut si cognita habuerint, recognoscent libenter, non ob orationem meam, (malui enim propriè loqui, quàm splendide) sed quia virtutis recordatio quemq; non pessimū iucundè afficit.

Hic igitur cum appareret orationi finem impostum: Amamus te, ò nostra soror, inquit Rhoduntia: & hæ, vident, ut elata letitia gestiant? Et conuersa ad alteram: Altera, inquit, tuæ partes sunt, Elmana. Ibi Elmana: Nec vero tuæ nullæ erunt deinceps. Nūc tibi parebo, ut inter nos conuenit initio: etsi illam totos dies audire malim, vel te, Rhoduntia, ordientem, quod tibi cūq; videretur. Erit autem mihi facilis, quo-

us, quoniam, ut augurabar, me mirificè erudiit soror,
quasiq³ dicendi leges tulit, à quib. non longè digredi-
ar: eritq³ mihi eius exemplum regula. Bellè nobis re-
gis tui præstantiam pinxisti humanitatis nomine. Ut
enim à corporis insigni nota scimus hominum alios
Crassos, alios Longos appellatos: ita de partium siue
dotium animi præcipua ut quis appelletur, nihil ve-
tat, qui aliis etiam virtutibus sit ornatus, ut illi nihil
quoq³ de membris desiderabant. Sic Athenienses A-
ristidem Iustum, Romani Catonem Sapientem no-
minabant. Non tanta vis est in appellatione diuitis,
aut oratoris, aut poëta: etiamsi aliquo horum nomi-
num certus aliquis indicetur: nec tamen inficier, su-
am poëta laudem, oratori suam rectè tribui: nec cen-
seam opes abiiciendas, quibus tibi, tuis, amicis, pa-
trie uti possis. Suspecti etiam mihi sunt Magni, Ma-
ximi, Clarissimi, à rebus gestis ita dicti: rectè &
laudabiliter, si illa virtute & prudentia sint admini-
strate: etsi neutram ab altera separo, sed unam alte-
ra comprehendi, vel unam esse in altera censeo. Phy-
scones autem & Auletas derideo. Quid enim regium
in abdomine? quid in tibiis? Hieracas, Poliorcetas,
& Ceraunos abominor. Non sint reges accipitres,
nec euersores urbium, nec fulminatores. Quid inter
volu-

volucres accipitre rapacius? quid fulmine terribili-
us? Eversio autem urbium, quæ est deletio rerumpu-
blicarum, hominum, tanquam pecudum, trucidatio,
& superstium felicitatis abolitio: hæc sunt Echeti,
Busiridis, Phalaridis, Dionysii, Neronis, Moschi,
& Turca: non regis, non hominis. Minerva poëtis
est Poliuchos, Latinis dicta custos urbium: Iuppi-
ter itidem Poliuchos & Polieus, custos & conserva-
tor urbium, & ciuitatum, & humani generis & fe-
licitatis hominum. Hic est pater omnium, & uni-
uersorum Evergetes: huius, qui & primus imperia
saluti mortalium condidit, exemplum sequi, & man-
datis dicto audientes esse reges oportet, & hoc unum
agere, luxu, potentia, vita deniq; posthabita, ut sint
patres patriæ, & non tam nomine, quo tamen nihil
suauius, ipsumq; adeo, quod non sine causa tanti tibi
est, humanitatis, quam re ipsa semper Evergetæ. Atq;
hæc bene de populis siue de uniuerso genere mortalium
benè merendi ratio, multiplex est: & meritis merita
comitantur, neq; posse videntur à se mutuo diuelli.
Cura enim regia siue paterna (regis enim & patris
eadem vel similis, nisi regis etiam superior et maior)
tanta est, ut si in unam rem vel singulariter intenta
sit, esse uideatur, minimè tamen omittat ex neces-
sariis

sariis vel minimam. Sic studuit rex FRIDERICVS
humanitati, ut eam eximiam sibi parauerit et huma-
nitatis tandem plenissimam adeptus sit, ob signalam,
preconio tuo siue veritatis: sed idem regiarum vir-
tutum nullam pratermisit: immò omnes vel humani-
tati seruire optabilem seruitutem coëgit, vel humani-
tate complexus fuit. Sic enim ex iis colligo, quæ à so-
rore nostra dicta sunt. Dabo, & sic res est, huma-
nissimum fuisse heroa istum tuum: nec tu iccirco me-
um ab humanitate excluderis: à quo qui absit, ille
iam hominis nihil habeat, (ut ar enim & ipsa verbis
Limenidos) nedum principis. Conseruauit autem,
in primis pacem: ac studia pacis in rege aliquo vix
exstiterint hoc seculo, quanta in heroe IULIO, ut qui
pacificum dixerit, suum ei nomen attribuerit, non
minus quàm poëtarum princeps heroum cuiuslibet su-
um. Non enim magis Vlysses oppidorum expugna-
tor, Nestor equum domitor, pedibus velox Achilles,
rex regum Agamemnon fuit, quàm pacis assertor
IULIVS. Hic igitur, ut te, mea Limeni, modo per
latissimos humanitatis campos cursum facere audi-
uimus, ita mihi modo non minus licebit per amœnos
siue aureos pacis hortos inambulare. Primum, quæ
de Marte teterrima dicuntur; his contraria nonne

E

otij

otii custodi conuenient? Ad Martem autem haec sunt:

Ἄρες, ἄρες, βροτολοιγὸν, μιαιφόνε, ταχέσιπλήτης.

Pestis hominum est, sanguinis effusor, concussor mœnium. Nihil non importat mali: in urbibus efficit solitudinem, respublicas delet funditus. Qui insano illi Marti insanam seruitutem seruit, nihilo est melior. Itaq; & hunc execratur bellicosissimus etiam ipse, sed alterius Martis cultor, heroum flos summus, Achilles.

Ἀφρήτωρ, inquit, ἀθέμιστος, αἰέτι ἐστὶν ἐκεῖνος, ὅς πολεμὸν ἔραται Ὀπιδημῖς, ὀκρυόεντι.

que oratori Romano interpretari visum fuit. Hic igitur ita, & magnificè: Nec priuatos focos, inquit, nec publicas leges videtur, nec libertatis iura cara habere, quem discordia, quem caedes ciuium, quem ciuile bellum delectat: eumq; è numero hominum eiciendum, ex finib. humanae naturae exterminandum, puto. Vterq; diuinitus. Pedem enim profecto, si in nostra manu sit, ei in orbe non demus, qui ordines in ciuitate perturbet, qui bonas leges è medio auferat, qui suam ciuiumq; rem familiarem euertat. Fundamentum enim coniunctionis hominum concutiunt, vincula incidunt, animam enecant. Familia enim fundamentum, ordines articuli & nerui sunt, leges

leges anima & vita ciuitatis. Inhumanum igitur bellum & tetrum & execrabile: contra nihil pace optabilius. Etenim sublata pace vel leuiter debilitata, quid manet inter homines integrum? Pereunt omnia seu vilescunt, quibus alimur, quibus vestimur: ipsa tecta, sub quibus habitamus: leges periclitantur, virtutis studium friget, è medio sapientia pellitur: plorant mulieres, queruntur liberi, dolent mariti: nomen etiam perit quietis & suauitatis: nec recuperandi boni spes, nisi in alio Marte, illius aduersario. Igitur

— Pax optima rerum

Quas homini nouisse datum est, pax vna triumphis
Innumeris melior.

Videte, an huius instaurator maior haberi debeat, quam conseruator? Illic erat interrupta, hic continuatur ciuium felicitas. Amissam reddere, vel periclitantem restituere herois est: nec minus herois dispicere & cauere, ne quò labefactetur. Hoc fit vel conciliandis iis, qui inferre bellum possint, vel deterrendis hostibus. Dux vero IULIVS & ex vicinis, & è longinquis irritauit neminem, omnes beneuolentia prosequutus semper fuit, & ita domi omnia administrauit, ut nec inopia in arario, & copia per regionem esset virorum fortium, & arces, vrbesq; muni-

E 2

1a, nec

ta, nec desideraretur in menses annosq³ commeatus :
deniq³ prudenti principi presto semper fuerunt lectis-
simi duces militia, qui Martis etiam arcana nossent.
Quare neq³ quisquam inferendi belli causa aliquid
habuit, cum omnibus etiam occasionem praeciderit :
Et si quis animo fuisset turbulento et inimico, quam-
uis ipse etiam potens, illum quidem frangerent Et de-
terrere, quæ recensui. Igitur de die in diem se ma-
gis confirmavit, Et illo diuino otio pacis studia Et i-
pse coluit, Et à suis coli gaudis fuit. Summa enim
optima rei omnibus occasio, Et exemplum principis
ante oculos. Etenim auspiciis ducis IV L I I unus-
quisq³ tuebatur suum ordinem : erant manentq³ ho-
die collegia pontificum : florebat equester ordo : abun-
dabant ciues in oppidis : in vicis Et villis agricolæ
fruebantur otio. Hæc conseruatio felicitatis ordi-
num, etsi pacis propria est, cui minus esse regia hu-
manitatis videatur? Ad eandem hanc pertinet, quod
pacis quoq³ studio viget maxime, rei familiaris tu-
enda augendaq³ ratio, aliaq³ priores æconomia par-
tes. Sed harum omnium explicationem non medi-
tor. Ipsam patrisfamiliæ vitam ante omnia spectā-
bimus, quod ex hac dependent mores omnium in edi-
bus. Loquar igitur de duce IV L I O, ut de privato,
qui ta-

qui tamen uniuersa suae reip. personam sustinebat: quod hinc, ut soror quoque nostra assererat, maxime videtur, cuiusmodi quisque sit. Mirum relatu est, ut ille temperanter vixerit, ut moderatus fuerit corporis voluptatibus. Quis ex eius ore verbum audiit, quod vel tenerrimas aures impuritate offenderet? Ut illa de rege suo verè dixit, hic etiam HEDVIGIN Marchicam unicè habuit carissimam: Et hac re non minorem ipse laudem, quam regem audiuimus, sibi peperit. Alimenti autem utriusque saepe minus etiam sumpsit, quam natura requireret, cum interea graues quotidie labores subiret, nec raro totas noctes peruigilaret: saepe quoque sibi ieiunium imperabat: atque ita sobrius semper erat, ut si hac in parte censuram per Germaniam ageret, luxum valde minuisset, ebrietatem exilio multasset in perpetuum. Exemplo tamen Et seueritate ex aula ipsam exterminauit. Videres igitur omnes sobrios, aut vinolentos sese in cryptas abdere. Merito enim conspectum heri fugiebant, quem irritare graue erat, placare haud facile. Nihil enim eo seuerius: durus videbatur interdum: Et hoc humanum habebat, idque ab ultima radice gentis suae regia. Hauserat hoc de Mauortii maiorum animis à prima origine: nec se ignorabat, quam fa-

cile, et quàm grauitèr adficeretur. Est animus, quod
Θυμοειδὲς sapientes Græci nominant, in omnibus, sed in
regibus maximè: ut in summis quoq; naturis est a-
crior cupiditas, quæ & libido dicitur. Hac coërcen-
da, illa in gyrum rationis agenda est. Tertia enim,
hac est, sed dignitate prima, quam diuini spiritus tra-
ducem agnoscimus: qua potissimum sunt homines,
& ad calites accedunt proximè. Iure habet ratio
imperium in cæteras: ut raro efficiatur, ut altera non
seruire nolint, pauci mortalium intelligunt. At vero
in quam paucissimis ratio suum decus tuetur? Cum
se se nosset dux IULIVS, & huius sapientiæ non leuem
umbram mente cerneret, sæpè se retexuit ipse, & in-
gentem suum animum, à suis modò statim, aliquando
lentius, flecti passus fuit. Intelligo senatores cum au-
ctōritate & sapientiā, qui duci familiares & dilecti,
quo loco, & tempore, quaq; orationis figura quid ex-
plicandum, viderent. Nec raro dixit, hac parte se
fuisse infeliciorem, cui in prima educatione non o-
mnia obtigissent. Illud enim verum, à prima infan-
tia animos flecti, nec nisi maxima cura etiam heroi-
cas naturas subijci imperio rationis: idq; rectè non
nisi ab aliquo Chirone fieri: & esse adminiculo litte-
ras: & studiis sapientiæ deinceps gubernari vitam,
ut nul-

ut nullus dies accurata auditione, aut lectione, aut
 meditatione prorsus vacuus abire debeat: si quis in
 moribus & vita & in consiliis sibi constare, & cur-
 rere recta rationis spacium constanter velit: quod est
 viri boni & principis boni unicum atq; semper ar-
 duum munus. Itaq; quod summum beneficium in fi-
 lios conferre potuit, id contulit statim. Educari,
 (quod verbum, ut multa? & vix volumine expli-
 canda comprehendit.) & bonis litteris erudiri fide-
 liter iussit: nec unum diem hoc studium intermittere vo-
 luit, quamdiu vixit. Et cura vero hac, & felicitate
 educationis superasse mihi videtur omnes principes.
 Argumento est dux HENRICVS IVLIVS.

θεμιστιον ὅς ἀμφέπη
 σκᾶπλον ἐν πολυόλω
 σαζονία· δρέπων μὲν
 κερυφὰς ἀρετῶν διὰ πᾶσάν.
 ἀγλαίετα δὲ καὶ
 μουσικῆς ἐν αἴῳ.

Qui legitimum sceptrum tenes
 in felice Saxonia: carpens de sin-
 gulis virtutibus apices: idemq; et-
 iam in flore musica refulget.

Nam quod Thebanus de Hierone cecinit, non mi-
 nus in hunc conuenit: qua mihi de eo visum fuit di-
 cere, quo essem breuior. Argumento est quoque fi-
 liorum ducis IVLII fraterna conspiratio: qua non
 cadat, nisi in benè educatos & bonos: quod fateri ne-
 cesse est, qui impotentiam dominatus inter mortales
 intelligunt. Perpetuum illud sit quatuor germanis
 bonum:

bonum: Et erit, quoad litteras in precio habebunt.
Litteræ enim eos Et sapientes, errare non sinent erro-
rem, ipsis inter se Et patria grauem vel exitiosum.
Ni longum foret, de reliqua familia omnium ordi-
num singulatim dicam. Omnes ita amauit, ita or-
nauit dux IULIVS, ut humillimos non prateriret, se-
natum Et equestrem ordinem, primo loco haberet,
medios medio: nec querela officio fungentium au-
direntur. Quod ad suppellectilis custodiam Et am-
plificationem rei familiaris, alia ratio est priuato-
rum: aliter res suas reges Et principes administrant.
Gerunt enim per alios pleraq, quorum fidem perspe-
xissent. Fecit hoc dux IULIVS in tot praefecturis: sed
ipse tamen, quid quisq, qua fide singula ageret, ani-
mum aduertere, Et secum, quoties publica negotia
permittebant, rationes accuratè putare: quid cui qua-
re acceptum expensumq, ferretur, cognoscere, nec a-
liquod seduli patrisfamilias munus negligere: ita de-
niq, sese gerere, ut parcus paterfamilias, qui esset ta-
men etiam princeps munificus, Et re postulante, ma-
gnificentia par regibus. Cum argenti, variorumq,
metallorum copiam fodina ministrarent, non con-
temsit hanc natura beneficentiam, sed inuestigauit
metalliferorum montium venas diligentius Et
profun-

profundius. Quidquid horum fecit, rege dignum
fecit: tum ut promptius benefaceret, tum ut pro rep.
semper in arario satis esset, tum ne opus esset, maiora
vectigalia extorquere, aut novos census civibus im-
ponere. Mirum, talium inuentionum expilationes
passim pro inuentis sapientia haberi, qua principum
dignitatem infamant, & populis exitio sunt: & ad
motus intestinos calamitatesq; tragicas viam ster-
nunt. Atqui dolus & vis cum prudentia & iustitia
nihil commune habent. Videtis, ut dux IULIVS in
re familiari se gesserit, ut privato cuiq; sui fundi, vil-
le, horti, sylue, lacus, domus, suppellex, pecunia &
quidquid diuitiarum nomine censetur, omnia illa
manerent integra, & ijs tuto fruerentur domini, at-
que in otio cum facile custodirent, tum labore medio-
cri auerent. Si quid esset controuersia non solum in-
ter ciues, terminari voluit legibus: sed etiam si ali-
qua de re, ut sit in amplis prouincijs, nata lis fuisset,
non potentia usus fuit, sed ius suum & ipse accepit ab
iustitia. Prater autem leges, quibus reliquie imperij
Romani spiritum, fortassis agrè, trahunt, non abole-
uit leges vel consuetudines alias, vel nouas etiam san-
xit accommodatas suis populis. His stare iubebat o-
mnes: qui aduersus eas committerent, non impunè
F habu-

habuerunt, ut omnia ordine, neq; quid absq; ratione fieret. Ac ne minimum in his turbaretur, nullum sine magistratu, sine iudice, locum esse passus fuit. Deniq; Themistèon ad arcem suam condidit; in quo iudicum senatus ius diceret, non minus religiosè, quam in Areopago viri omni vita inq; omnibus vitæ partibus spectatissimi. Præsidebat ipse sæpius, vel præsidere iubebat lectissimum ex proceribus: denique præsidem inaugurabat filium HENRICVM IVLIVM: οκτὴν
in πρὸν δὲ οἱ ἔμβαλε χεῖρ, tum ad iudicandum tum ad gubernandum: idq; solemniter, in primatum confesso, cum oratione, plena paterni affectus, plena cura de republica: iustitia omnem salutem & imperii dignitatem firmitatemq; contineri. Ita boni vivebant sine iniuria: coërcebantur improbi: qui ne sanari quidem possent; vel solum vertere, vel hoc iubebat, quod de membro incurabili dicitur, à quo metus etiam reliquo corpori. Caterum, quia educatio pro legibus est: prima enim eius vis, vel quia quasi mater obedientie: & quia illa ipsa mirificè adiuuatur litteris: iccirco nec oppidum, nec pagum, nec villam, nec angulum in suis provinciis reliquit, quem litteris non confereret. Sed magis etiam negotium instituit: quemadmodum ex illo cœlesti satum messem faceret uberio-
rem.

rem. Igitur ad riuulum, cui Ganna nomen, primas
Academiae lineas duxit, ut adolescentuli singulariter
informarentur. Id cum ex re esset, sed tamen opus
imperfectum videretur; nouum & diuinum consili-
um cepit. Teneros enim surculos è Gandesinis hor-
tis in valles Helmianas transtulit, ut idoneo solo in-
iustam arborum proceritatem surgerent, fructusq; i-
psae ferrent reip. speratos multiplices. Eo loco porti-
cus disputantium condidit, plures litterarum magi-
stros acciuit, doctoribus bonas mercedes decreuit,
praemia addidit, iuuentam ad studia optimarum di-
sciplinarum blandè inuitauit, alios sibi alumnos dele-
git, alijs tenuioribus, partim suis, partim hospitibus,
opem tulit: ut verbo dicam, vniuersitatem litterari-
am nouam omnibus rebus fundauit: nec vigiliis par-
cens, nec opera, nec sumptibus: nec id in principio,
quò feruere res dicuntur maximè, sed ad extremum
vitae spiritum. Illi Academiae praesidere iussit: à
vicino luco Elmana sum: ut tu ab hocce portu Li-
menis, à roseto ad Varnum Rhoduntia: sed ille me,
qua caelestium virginum chariorem haberet nemi-
nem, de sese appellauit Iuliam, & ab omnibus hoc
nomine dici coliq; maluit. Quare & nomine Iuliae
triumpho, tum quia mihi hoc nihil honorificentius,

tum ut grata erga summè meritam videar apud omnes. Dum enim ipsa ero, quod semper futurum est, & in fanis ad Elmanas sylvas, non longè à Bructero, propè fontes Alaris, colar; IVLIA appellata, ducis IVLII memoriam religiosè & nullo prorsus negotio tuebor. Fauebant initio omnes mihi: ante omnes, auctore duce IVLIO, humanissimus imperator MAXIMILIANVS II. Primis enim beneficiis me ornauit, qua à tanta maiestate nostrum aliqua exspectaret. Fauebant ordines Brunsvigij: per liberaliter enim se aduersus me gesserunt, ut simile exemplum ex historia non meminerimus. Fauetis vos etiam, quaq; per orbem sorores sunt, remotissima ab inuidia: nec quidquam rectius, quàm ut simus nobis inter nos beneuolentissima, & mutuis studiis officijsq; certemus: nec in ipsa victoria, vel ego vobis, vel vos mihi inuideatis. Ut vellet mihi, re Rhoduntia ostendit aliquoties. Etenim de mystis suis mihi misit vnum atq; alterum: atq; à bruma superiore tuo concessu Aisocles venit. Nomen enim hoc Lycophronea ab arte proloquar, in quo huic contioni non item, ut aliis, tenebra. Officium ille, ut spero, apud me quoq; faciet, & benè merebitur de iuuentute nostra non minus, quàm tot annis hæctenus, rebus relictis, de
Mega-

Megapolitana, vel in uniuersum de iis, qui venera-
tum Rhoduntiam è vicinia & è longinquis etiam
terris aduenissent. Quo nomine cum passim charus
sit, se mihi meisq³, & patriæ & principi patriæ cha-
rum esse sentiet, adeoq³ ex re ipsa sensit adueniens.
Verum de meis ipsa non minus modestè dicam, quàm
de suis sibi dicendum putauit Limenis. Sed omnia
hodie feruent in templis meis, & in hortis florent, ut
quàm maximè. Nec pauca tamen, ut fit in his infi-
mis uniuersi partibus, desiderantur, quæ qui foris
sunt, fortè magis vident, quàm qui domi. Hoc enim
etiam est curiositatis mortalium, prospicere magis in
aliena, quàm introspicere in sua, & sua, sæpe non ita
bona, amare, aliena, satis etiam bona, pro nihilo du-
cere. At ego quæ sim, nisi quæ opus sint, quæq³ deside-
rentur, intelligam? Nec antistitæ delatus honor, nec
munus mihi demandatum sit, & indignè Iulia vo-
cer. Sed de singulis, quæ ad tanti operis perfectionem
pertinent, nos etiam aliquando inter nos. Gratifica-
bimini enim mihi, quas cupidè equidem audiam,
quum idem utriq³ videbitur. Nam diuas quoq³ sibi
inter se adiumento esse, existimandum est: ni sit, neq³
luna à sole lucem, prout eius aliquid aut copiam o-
ptat, mutaretur: & hic illi petenti siue aduenti illu-

striores radios non negat. Temperabo mihi, ut de
negotio meo, de qua dies noctesq³ sollicita sum, nihil
addam amplius. Ut totus in otii studiis fuerit dux
IVLIVS. Et Pacifici nomen sempiternum sibi inuene-
rit, commemoratum à me satis existimo: atq³ ita i-
psa etiam, non omnem dicendi materiam persequuta
sum: dixi, qua dicere in animo habebam, siquidem
audire me voluistis, penè omnia. Ex iis apparet,
tum quàm plarisq³ Et superiorum Et huius seculi re-
gibus dux IVLIVS præstiterit, etsi contentionem non
facio, quòd inuidiosum putatur: tum quàm maiores
vsq³ ab HENRICO LEONE ad unum omnes tribus
rebus vicerit, ut de rebus secundis non dicam, quas
Dei beneficio præter omnem spem adeptus fuit. Qui
enim tertius filius in imperio patris successionem ex-
asse non sperabat: etsi successit, cum patre penè inspe-
ctante duo maiores natu filii in acie aduersus hostem
fortiter pugnantes in ipsa victoria occubissent: de
accessione noui imperii suspicari non potuerat. Vicit
autem, Et quidem hac in potestate erant ducis IULII,
nec nisi ab ipsius heroica virtute profecta existimari
possunt: vicit, inquam, pacis custodia, filiorum edu-
catione, Et Academia fundatione. Quæ singula tan-
ta sunt, ut ex eorum unoquoq³ gloriam sempiternam
sibi pa-

sibi parauerit. Neq³ diuina ista merita silentio obrui
patiar. Gaudeo etiam, huius mei grati in ipsum stu-
dii amulos me videre passim multos, qui cum virtu-
tis heroicae decus praclarè intelligant, eadem calamo
diuinitus illustrent. Gaudebo quoq³ me ab aliis in hoc
superari: ut qua neq³ cui praestantiam, neque virtuti
premium inuideam. Ne quid autem desideretis, u-
num, quod praeterire falsum sit, consilio me in hancce
clausulam referre credite: quodq³ ille in ultimo vita
actu declarauit maximè, quanta pietate Deum ve-
neraretur, cui vixisset in hisce terris, cui animam
redderet, cum certa eiusdem recuperandi spe in coele-
sti patria. Et vero pietatem in omnib. vita partibus
probauerat. Quid egit, nisi implorata precibus &
suspitiis ope diuina? ut detestatus fuit turbulentos in
Ecclesia docentium contentiones? quod quantumq³
posuit in sarcienda concordia studium? quos in hac
re sumptus fecit? Atq³ curam hanc ei cum aliis com-
munem fuisse fateor, quib. laudis etiam tantumdem
debeatur. Decet hac sancta cura reges: nec est tamen
prudencia mortalium: rex uniuersitatis hoc negoti-
um semper direxit, & diriget deinceps iis modis, ad
quos mortalitas obstupescat. Mihi vero si libeat hic
esse longiori, non licet: nec est res huius loci, cui à me
satisfa-

satisfactum arbitror. Nec tamen hoc ambitiosè dictum existimes, Rhoduntia. Rei enim non satisfeci tibi, quæ me dicere iusseris, satisfactum putabis, ut benevolentia mutua dignum est. Quod si me luculentiora flagitas: ne negare videar, quod tibi de ingenio meo persuaseris, in alium locum & in commodius tempus te reiiciam. Nihil est, inquit Rhoduntia, quod hoc labores: nouimus nos: quin rei satisfactum puto, non solum mihi, quando amba dixistis, quod res esset. Nec tibi enim, nec illi verbum excidit, à re discrepans. Laudem veritatis etiam homines vobis tribuent: etsi inter eos inuidia & reprehensio: sat scio, nec boni inuidebunt, nec mali habebunt, quod carpant, etsi in hoc toti, sed frustra tamen sint. Neq; non unius sanum iudicium millium calumniis anteponimus: quæ ut cælo, si terris semper exulet.

Rectè ais, inquit Elmana: sed quando ordo ad te pertinet, te quoq; audiat hic sacer cætus virginum.

Ac statim Limenis: Nec aliud mihi videtur idq; te & huius & meo nomine rogatam volo: ac ne dubites, quid à te dici velimus: quod scilicet ad te pertinere intelligis: est sponsæ auia, iam apud cæles degens, ELISABETHA Cimbrica: est auus sponsæ, heros VLRICVS, in cuius tu comitatu eum locum tenes,

nes, quem ego apud sponsa fratrem, regem CHRISTI-
ANVM, hac soror nostra apud sponsum ducem HEN-
RICVM IVLIVM: locum aio, in vulgus obscurum,
sed pœnitendum nostrum nemini. Quid autem re-
fert, cum illo nihil obscurius? Ibi tum arridens
Rhoduntia: Non ita, inquit, conuenerat, nec erat
hoc propositum initio. Faciam tamen, quod cogitis
rogando: & faciam promptius, quod auia his festis
diebus suas quoq; deberi laudes, & ipsa sentiam:
Sancta fuit heroina & in regia magnificentia mode-
sta: omni decore matronali ornata præ plerisque regi-
nis. Cum esset specie pulcherrima, studuit, ut forma
præstaret animus. Sed cum species annis flaccesceret,
ut in mortali: animus tempore euasit pulchrior &
perfectior. Itaq; ut in pulchritudinem vultus oculi o-
mnium olim coniecti fuerant: ita animi intelligentium
ab altera, neq; fluxa animi ipsius pulchritudine, aciem
nūquam auerterunt. Fastū in aliis ferre non poterat,
nec delicatum otium: luxum vero, in quo profusio et
voluptatum corporis studium, detestabatur in omni-
bus. Fecerat equidem gynæconitium suam ELISABE-
THA sanctimonie & pudicitie templum, silentii &
laboris officinam. Vbi enim lingua intemperantia &
otii licentia esset, ibi fieri non posse iudicabat, ut ani-

G

mus ad

mus ad pietatem & decus aspiraret: & hoc multo
minus in deliciis & luxu regio. Videres heroina vir-
gines, habitu mundo & simplici, assidere domina ad
telam & colum: surgere cum ipsa iuberet: loqui cum
ipsa quæreretur: in eius etiam nutus singulos intentas,
non ut heræ, sed diuæ alicuius, quam omni reuerentia
colerent. Nam, quas, ut vulgus & in licentia edu-
cata, dicerent duriter haberi, eas magna animi bene-
uolentia prosequabatur, deq; iis ornandis diligenter
cogitabat: dilectissima cuiq; hoc est, modestissima et
diligentissima, cum primis de luculentis nuptiis pro-
spiciens, eidemq; dotem vel augens, vel, si tenuior es-
set, largiens. Habebant eandem quoq; magistram tu-
enda rei familiaris. Non id multa ex fortunatorib.
faciunt, quarum conditio inferior multo est, vel et-
iam humilis, quod regina non neglexit. Nihil erat
in arce & aliis per prouinciam palatiis, quin memo-
ria teneret: ne quid periret, ac ne quid desideraret.
Quapropter in officio quoq; magis fuit passim fami-
lia: qui omnium rationem, ubi domina videretur,
essent reddituri. Nec se indignum existimauit, rem
rusticam videre: prima etiam matrefamilias dignis
negotium: ut se habeant in fundis segetes, ut in hortis
herba & arbores, ut in stabulis siue pascuis armenta.

& pe-

Et pecudes, quid sub dio vel in aedibus agant serui,
quid ancille. Frons certè occipitio prior esse dicitur:
presentia domini dominaq³, vel horum presentia præ-
sensio acuit Et villicos, Et villicas Et ceteram fami-
liam. Sed hæc quis diligentia colligendi Et tuendi ex-
istimet, Et haud esse tanta principis, à qua videlicet
quisq³ beneficium speret. Iniuria Et expilationes in-
digna sunt regibus: iisdem si digna liberalitas, digna
itidem parsimonia, utraq³ suo loco. Quod enim quis
habet, quod conseruat, quod inuenit, de hoc largiri
rectè potest. Nec vero suas virgines solum ornauit:
nec aliis negabat, quas pudicas, probas, laboriosas
audiret. Benè item fecit litteris, litterarumq³ præci-
pue sacrarum cultoribus, quos vita tamen puritas Et
sanctimonia commendaret. Etiam sacris virginibus
munifice Et sollicitè prospexit, cuius bonitatis illustre
exemplum edidit in Rhuna, in ripa Varni supra Bu-
cephaleam. Itidem passim probis miseris prospexit,
qui morbis, laboribus vel etate fracti essent, ut ma-
nus victum parare non possent. Hoc non est miseri-
cordis animi solum Et benigni, sed prudentia etiam,
plus quàm muliebris, quam tamen de heroina inge-
niorum existimator sibi polliceatur. Prospexit igitur
etiam posteritati in aliis largius. Namq³ Et tem-

pla & arces condidit & ornauit: nec de hortis dicam, quorum fructibus & amœnitate ipsa quoque fruebatur: totas sylvas idoneo loco conseruit, partim ad pastionem, partim ut ligna foco suppeditarent, & mali nauigiis. Nec minus singulari coniugis prudentia, quæ curiositatis nihil haberet, quàm cæteris virtutib. delectatus fuit dux VLRICVS. Ut autem maritum, ut generum obseruarit, ut filiam reginam, ut liberos regios, nepotes neptesq; amauerit, quid attinet predicare? Huius enim beneuolentiæ cursum non inhibuit. Ad extremum enim iterum traiecto mari cum marito, generum, filiam, nepotes neptesq; visum venerant: atq; ipsa, dum hoc insigni pietatis munere persungitur, (nam & fama tum innotuit, eam cum genero & filia graues sermones instituisse, quas si opus esset, Limenis exponeret: in argumentis vel primum fuisse suspicor educationem regionum liberum) & in Falstria portum Germaniæ proximum à suis summo studio deducta, feбри corripitur. Ibi abiicit omnium rerum caducarum cogitationem, quas tamen etiam antè pluris haud fecerat, quàm cui, per sapientiam & pietatem, in Deum, liceat: eo loco non ipsa quidem viuere, sed inter mortales viuere desuit: & fato functa, hoc quoq; fatum heroi-

CIVITA

cum nacta est. Non enim ELISABETHAE Cimbrica
memoriam, quod in nobis est, unquam sinemus
intermori. Et huic sacro audientium gregi, inquit
Limenis, & rei abs te soror, ex una parte satis esse
factum puto: non flagitamus aliud, sed & alterum
expectamus. Alterum, inquit Rhoduntia, si queam,
declinare malim: sed de auctoritate vestra faciam,
quod cupide nihilominus faciam. Aueo enim, ut
debeo eum ornare, per quem ipsa sum ornatior. An-
nis abhinc quinquaginta in quo squalore iacuerim,
tu vicina soror, vidisti: tu, auditione accepisti, Iulia:
etsi aliorum & reip. calamitas erat illa magis, quam
mea. Vita enim nobis ipsa sumus, & male nostrum
nemini esse potest, quae cum caelis. auum degimus.
Sed tum me visam, (squalidam respexit prior ELI-
SABETHAE Cimbricae maritus, sapiens princeps,
MAGNVS: sed magis deinceps huius fratres patrue-
les, ipsi fratres germani IOAN. ALBERTVS, & VLRICVS,
duces Megapoleos. Erat ille supra modum beneficus:
& praclaris suis meritis inuenit gratum aliquem,
immemores beneficiorum plures. Me vero gratissi-
mam erga utrumq; nostis, utriusq; merito. Vtriusq;
enim par in me beneuolentia & beneficentia: quarum
alteram si nominem, ambas intelligatis. Etenim qui

ex potentibus bene vult, idem facit: qui bene facit, i-
dem bonis non bene faceret, nisi bene vellet. Deum-
etiam uni me perinde, ut alteri profiteor. Et maiori
id ostendi, Et testatum faciam eius item filio, pater-
nae dignitatis Et virtutis heredi, duci IOANNI. Dux
enim VLRICVS cum hoc fratris filio mei meorumq;
id est gregis musici ad Varnum rationem habet: pa-
terneq; adeo omnibus nostris commodis prospiciunt.
Libet autem mihi, ducem VLRICVM. Et licet, Et de-
beo predicare, potissimum nomine iustitiae. Huic e-
nim, non minus vel magis etiam iusti nomen conue-
nit, quam civi Attico, cuius mentionem fecit paullo
ante soror. Hic enim gessit, geretq; semper personam
publicam, semper pro suis populis excubabit, ut salui
sint. Ille contra, priuato ferè semper fuit: publicum mu-
nus gessit in patria, cum populo videretur: nisi quis
aiat, quod facile dem, in tantis meritis nouam videri
conditionem priuati. Etenim vir bonus, publice bo-
num est, tam patrie, quam ciuibus. Nec tamen la-
tet, ubi discrimen hereat. Vterq; enim ut iustus sit,
ad iustitiam quidem uterq; exemplo inuitare potest:
in principis potestate est, qui in deuia deflexerint, in-
tra iustitiae limites cogere. Iusti autem appellatione
intelligite, ut de Amphiarao, de Aristide, de Catone
acce-

acceptum fuit, quorum nemo videri, sed unusquisque
eorum iustus esse voluit, ut de vate illo predicavit
Aeschylus, de ciue suo Athenienses, de Romano po-
pulus Rom. iidem censuit. Qui vero iustus: idem
& moderatus, continens, temperans: idem fortis &
prudens. Iustitia enim fasciculus habetur virtutum
omnium, aut si hoc, etsi verè, tamen tenuiter dictum
videatur, audite peruulgatam, sed veterem & insti-
gnem laudationem iustitiæ: qua ita latè patere præ-
dicatur, ut in se virtutes ad unam complectatur o-
mnes. Est planè cum primis absoluta virtus, quoni-
am virtutis usus: perfecta autem, quando ea prædi-
cus, non solum virtutem apud se colit, sed ea etiam
aduersum alios vitur, ut ille primus in ambulacro
sapientiæ scriptum reliquit. Atque idem acceptum, à
sanctiore etiam sæculo: nec vesperum, nec luciferum
aqué esse admirabilem. An eandem solem vitæ lice-
at dicere? Fons vitæ Sol perhibetur, at iustitia fons
est salutis reipublicæ. Nec potest vero magis regium,
& magis diuinum, quàm iusti nomen dari. quod
vobis mecùm considerare libeat. Reges esse Deo quàm
simillimos optamus, & ipsimet Deo esse quàm simil-
limi siue esse siue haberi expetunt. In Deo hæc insunt:
immortalitas, potentia, virtus. Vt autem ridiculi
exsti-

exstiterunt, qui se iusserunt pro diis coli & adorari?
Vnde cum se in deos referri ab Atheniensib. flagita-
ret Demetrius, Athenienses metu tyranni potentia,
facto huiuscemodi plebiscito, eluserunt eius insanam
cupiditatem: Demetrius, siquidem vult esse Deus,
esto Deus. Quod qui hac ratione ex regibus & ty-
rannis affectarunt, se turpius dederunt, quam vel
Phaëthontem vel Icarum fecisse, poëta fabulantur.
Potentia, quæ ex fulmine, terræ motu, turbinum im-
petu, eruptione fluminum ipsiusq; maris apparet;
quid nisi terrori est? Homines autem quo terribilio-
res, hoc in maiore odio sunt hominum, & ubiq; in-
perpetuum execrabiles. Tertia in Deo est iustitia,
sive virtus: cuius boni ex diuinis, particeps homo re-
ctissime, ut homo, fieri potest, & huic quisq; & ma-
ximus maxime studeat. Supra hoc iusti nomen alti-
us ex monarchis potentissimus nemo sibi pepererit.
Quodego ducem VLRICVM Iustum nomino, placere
studeo nemini, adeoq; assentationis declinatio me hic
breuiorem facit: quæ tanti criminis etiam suspicio-
nem à me remoueam: etsi hoc suspicari de nostrum,
aliqua nemo debeat, qui cogitet de ingeniis mortali-
um. Verum dux meus, iustus ille iustitiæ præses, ex-
terminat huius aduersariam, cum omnibus aliis mo-
dis,

dis, tum panis: atq; ei si raro discedit à scriptis legibus,
tamen paternum ipse quoq; dolorem accipit, si quid
durius statuendum sit: & mauult innocentes tueri,
quàm nocentes plectere: mauult parcere in viam re-
deuntibus, quàm desperatos tollere. Grauem princi-
pem agnoscitis, quo tamen nihil humanius: iustum,
quo nihil æquius: ore & sermone regio, regio animo,
regis factis: in quem oculos animumq; defigunt prin-
cipes Germania: quem Megapoli & communi pa-
tria, qui sapiunt, viuere multos annos & florere desi-
derant. Vos etiam vota unà mecum pro eiusdem vi-
ta & salute facite, & præter hoc grati in patronum
animi specimen, nihil nunc aliud hodiè flagitate. E-
quidem inquit Limenis, in te deprehendimus, & mo-
destiam & studium nostri: quibus tibi pares esse
semper studuimus. Nec erit, quod modò velis, ut
tibi non gratificemur. Ego, inquit Rhoduntia, ut
video (mihi certè si videor) meis partibus perfuncta
sum. Audire adhuc aliquid velim: nec aures virgi-
num audiendo lassæ sunt. Videtisne ut expectent, ut
attenta sint? Ibi tum: Ego, inquit Iulia, nihil video,
nisi, ut nouis sponsis precemur fausta omnia. Ibi
Limenis: Aliquid etiam heroi HENRICO IULIO
deberi censeam. Nihil ille desiderabit Limeni, cui

H

omnia

omnia illa prestita. At ego, Iulia, desidero, & for-
san hac Rhoduntia. Huc ibam mea Limeni. De-
libabit igitur Iulia laudes etiam herois HENRICI
IULII. Itane vero in os? At tu, Limeni, quid ais
de minore ELISABETHA Cimbrica? Quam spe-
cie sit diuina videtis, quam regio animo, consentane-
is moribus: mente & oculis in sponsum coniectis: o-
mnino diua auia & heroina simillimam fore augu-
ror. Exemplo tuo Limeni, me quoque diuinam es-
se iubet: quod munus, etsi multi mortalium satis ar-
roganter id faciunt, mihi tamen non sumpsi haecenus.

Dic vero, inquit Rhoduntia, non quantum qui-
dem omnes scire aueant, & tu forte non nescias: sed
quod recte dicas. Mira enim de ingenio ducis tui
semper audiuius. Nihil hoc mirum, inquit Iu-
lia. Rara enim in eo indoles enituit à prima infantia:
cui quam educationem curauerit pater, quam solli-
cite, ante à me dictum fuit: semper cogitans & ora-
tione usurpans, quanti sit à teneris adsuescitur. De
pueri profectu fama statim maiora fide dissemina-
uit, re tamen minora. Quoquo enim se vertit, non
in vno alteroue, sed in omnibus quotquot erant aequa-
lium, superabat facile. Igneus enim olli vigor. Nul-
la nec impuberem nec ephenum auocabant volupta-
tes.:

tes: non somnus, non ludus, non exempla otiantium:
nulli deterrebant labores: negotium sibi quietem, vi-
galias somnum etiam hodie videtur arbitrari. Non
afficiendus est ieiunis laudibus, ut in eleganti scriptu-
ra, in venusta pronuntiatione, in palestra, in musicis,
in latina lingua & aliis, repente presterit. Fortu-
natis & potentibus multa tribui fateor, quae ipsi vix
à limine salutarint. Nostra, vera oratio est. Ac
quae modo dixi, in aliis magna sint: in HENRICO
IULIO erant minima: cui rei testimonio ad vos non
opus est. Nostis enim haec sorores: vos credatis mi-
hi velim, dilectae virgines. Peradolescens differebat
sapè, de religione, de iure, de militia, de scientia civi-
li, de beneficentia, de clementia. Hinc igitur quis
non perspiceret, non solum ingenii aciem, sed etiam a-
nimum? nec prophanum esse, nec iniustum, nec timi-
dum, amantem patriae, beneficum; semper equum.
Si quid in eo esset puerile, in hoc simul inerat, quod in
puerum non cadere diceres: si iocus & sales & ludi,
conspersa illa semper omnia rore quasi senilis alicuius
sapientiae. Talis erat natura, talis educatio: accede-
bant litterae. Iussusne an iniussus? lectitabat, scripti-
tabat, meditabatur, disputabat: quae ad finem bonum
respicerent. Cupidè audiebat quae theologi docerent,

quæ de legibus Romanis explicarent iurisconsulti,
quæ de officio & regno homines eruditi depromerent,
quæ de imperio duces militia commemorarent: si ne-
mo diceret, quærebat: si quiescerent, iubebat pergere.
Cum alia veterum monumenta legebat, tum histori-
as: ac penè omnium delineationem animo concepe-
rat. Igitur maturè, adeoq; ephēbus summos honores
adeptus fuit, quibus antè dignus fuisset existimatus,
& semper deinde se dignum gereret. Exploratum in
lapide Lydio Biantis dixerim. Huius enim sapiens
illud dictum: imperio virum indicari. Qui enim
potest facere, quod vult, idemq; tamen rectè facit:
de huius demum virtute aliquid certi determinari
potest: etsi ille non quod vellet, se posse facere, sed de-
bere facere, quod rectum esset, existimabat: immo a-
liud non volebat, ut præter officium facere minus pos-
set. Maius hoc et amplius imperium, quod nunc XI.
mensem gerit, magis id indicat, indicabitq; quam
diu in puppe sua Argus sedebit. Vidimus hoc anno,
ut se fraternè aduersus fratres, ut iustè erga suos, ut
erga me beneficè gesserit, ut prudenter in omnibus cæ-
teris. Nihil enim inconsultè agit, qui cum ipse præ-
stet sapientia, tamen de prudentum sententia guber-
nat rempublicam. Cura ei fuit cura admodum præ-
ter lu-

ter luctum acerbum, & hoc imperii initium. Non minus enim humanè patitur. Quam, inquit Limenis, mihi curam narras? Interpellans Rhoduntia ait: quam adhuc videmus, quaq; gratia ille nauem conscendit, & nos quoq; huc venimus. Sic est, inquit Iulia. Ab hac cura, de me sedulo cogitabit scio, vel iis mandabit, in quibus fides & litteræ. Fide quidem in quaq; re gerenda opus est, sed sine litteris nihili foret hæc deliberatio. Paternum enim beneficium volet esse ratum, atq; id cumulare nouo: atq; ita conseruatione quoq; paterna gloria inueniet sibi suam propriam: paremne an maiorem, dicent posteri. De suis: quibus pater & pro Deo esse meditatur. De se, quod est omnium primum, qui fons omnium, illius meritorum. Ideo vero, quia Deus ipsum bonum, ab eo omnia bona, neq; aliud præter bonum. Rectè igitur urget heros HENRICVS IVLIVS hoc studium nobile & regium: quod ipsum Dei esse dicerem, nisi Deus foret ipsa bonitas, qui sibi quod habet & quod est, parare non potest. In quos contrarium aut mutatio aliquando cadit: iis talis diligentia conuenit, de qua qui remittit, eum à se desciscere necesse est. Ante omnia meminit dux noster se hominem esse: quod meminisse quàm magnum sit, testatum fecit

H 3

sapiens

sapiens rex Macedonum, qui nobili puero manda-
rat hoc praconium, ut quotidie à cubili à somno sub
auroram prodeunti diceret: Philippe homo es. Quis-
quis enim hoc in memoria semper habet, quod saepius
mortales obliuisci animaduertimus; totus in hoc est,
ne quid committat contra dignitatem hominis: qua
aut communis est omnium, aut cuiusq;. Maxima
enim, cum sit hominis, regis equidem maior est &
principis, qui quodam modo suorum populorum rex.
Atq; hic princeps, etsi regiam disciplinam perdidicit,
sibi tamen non minus opus esse putabit, quasi quodam
Phœnice Achilleo, aut Nestore Agamemnonio. Erat
Pelei filio Phœnix, quasi alter Achilles, qui sic
cum Achille loqui auderet, ut ipse secum: regi Gra-
corum Nestor, pro certo Dei oraculo, à quo sibi di-
gredi nefas putaret. Sed cum in confessu potentum,
sive ad regem, vel Nestor timide dicat, vel promo-
ueat minus, nec auctoritas ea sit Phœnicis, ut Achil-
lis animos mitiget, quod ipse quoq; heros noster intel-
ligit: ibit & quietus ante comotiunculam, quotidie
ad mutos senatores, ut sapiens Arragonum rex, Al-
fonsus dixisse & fecisse scribitur. Libri enim nec a-
dulantur, nec metuunt: nec iis lector succenseat: qui
faciat, se ipse ludat. Tenet dux HENRICVS IVLIVS,
qua

qua poëta fabulis inuoluta, inuenerunt ad vitam bonis moribus & rectis consiliis erudiendam: tenet Cyri pediam, qua sola omnibus artibus regis principem erudire possit: tenet Nicoclem Isocratis, & Dionis de regno commentarios: multa præterea ex historia scriptoribus, qua principes de officio doceant. Quis dubitat, quin eadem regustaturus sit? è quibus honestam voluptatem, & mirificas utilitates capiat. In rebus enim iucundissimis hoc, spectare panè eodem momento, omnes partes orbis terra quasi oculis, simulq; res omnibus antè sæculis gestas, quas nosse sit opera precium, idq; tui sine parte periculi, ut ait poëta. Hoc est viuere, quando non vixisse: hoc ibi esse, ubi non fuisse videaris. Animus enim profecto in omnia loca, nec solum hac depressa uniuersitatis, sed ad ante-sæcula quoq; penetrat. Quid utilius & tutius? quàm exemplis discere quid agas, quid fugias, & in rep. & in vita domestica: ut te rebus secundis non efferas, ut aduersas vel consilio mutes vel fortiter feras. Hæc cum probè nouerit dux meus: præcepta sapientia in manibus habebit, quoties otij aliquid erit ab negotiis patria, & historias cumprimis. Cum alia eum exempla mouebunt, tum sua regia gentis perillustria, & hæc proxima, qua modò explicauimus,
magnè

magni soceri, soceri, & patris. An non quas sibi prima
etate leges vitæ & imperii diuinitus ipse præscri-
pserit, sanctè dies noctesq; seruaturum existimemus?
In quibus à potentibus fœdè vel etiam leuiter erra-
tum fuerit, fugiet: quæ cum laude heroës fecerint, æ-
mulabitur: quæ iidem neglexerint, ut suspecta & i-
sto fastigio indigna, vitabit: deniq; semper discet,
semper ut rectè faciat: discet autem legendo, audien-
do, meditando, agendo, existimando: nec sine hac cu-
ra iocabitur, nec ambulabit, nec venabitur, nec ci-
bum sumet, nec somnum deniq; capiet. Hanc spem
de heroë nostro mortales valdè fouent, quam de eo,
admodum adhuc puero, statim conceperant, & ipse
in hunc diem confirmauit in animis omnium: nec
fallet igitur, si quid ex antecedentibus consequens sit,
video: video præterea longæuum, felicem & circum-
fluentem sempiterna gloria. Fecistis enim me auda-
culam, postquam in hanc arenam, panè reluctantem
detrusistis. Timidè dixi multa, potissimum hac de
caussa, quòd non licitum fuit dicere, ut antè feceram,
in quo genere vestra fuerunt partes perinde faciles:
sed de futuris magnam partem fuit oratio. Futurū,
quò remotius, hoc obscurius est, etiam sapientibus:
nec minus nobis, quibus tamen datum est longius
prospi-

prospicere. Si quid minus viderim, erudiri ipsa ve-
lim: si longius progressa fuerim, non mea solius cul-
pa fuerit. Nullius hac nostrum, inquit Rhoduntia.
Sic viuamus, ut bene volumus generi mortalium,
& hunc omni decore cumulatisimum, quem modo
verè, parceq; nimium predicasti: cui item recta fau-
staq; vera predixeris, vti nobis quoq; ominari libet.

Vera sis vates, inquit Limenis: & hac vota qua
pro salute herois HENRICI IVLII & heroinæ E LI-
SABETHAE Cimbrica cum bonis omnibus facimus,
rata sint. His dictis, strepitus in aede diuinus orie-
batur, unde idem precari virgines apparebat: qua
& ipsæ mitti iam contionem animaduertent. Li-
menis igitur, cum & sorores surgerent, gratias egit
hospitibus, nec id multis verbis. Tibi vero, inquit
Rhoduntia, debemus. Quin, conuersa ad Iuliam, in-
quit, huic Limenidi gratias referimus, vel eius fa-
ctum emulamur? Ut videtur, inquit Iulia: vel
potius, quid videtur? Tricorèon hoc, inquit, tibi
placet, & quæ in eo fiunt, maximè? Non minus,
inquit Iulia, mihi, quàm tibi hæc omnia. Ego in-
quit Rhoduntia, nostro honori Tricorèon etiam in
aduerso littore vel in ripa Varni, vel in ipso foro La-
tino statuam: quo loco nos primum vidimus. Cir-

I ca quod

ca quod scilicet fana sunt aliqua: magis commoda
loco non potest. Tum te visemus saepius. Et auditum
plures venient. Hoc agebam, inquit, Rhoduntia:
nec rogandas censeo, quod ultro factura videmini:
tamen quod ultro facietis, ut saepe Et quamprimum
faciatis, rogo. Nihil moramur, inquit Limenis.

Ibi igitur Iulia: nec ego moror. In meis enim val-
libus aut vicino aliquo colle, edificabo nobis Trico-
reon terrium: sacrosanctumque adeo est inter nos ius
hospitii. Et inter nos, inquit Rhoduntia, Et inter
nostras virgines, Et mystas uem nostros. Excipit
Limenis: Nihil rectius, mihique gratius: nihil publice
salutarius. Idem mihi gratissimum, inquit Iulia.
Accersemus Et alias e caelo: Et ante omnes Homo-
ncean, Philaethean, Et Sophrosynen: quas si una a-
liquando apud me videbimus: solidum gaudium
mecum gaudebitis. Tum Rhoduntia: Faciles
sunt: si annuas, veniant. Ipsa enim iis multos annos
usa sum familiariter: quo nomine longinqua etiam
mihi gratulatum, saepe aduenerunt: alis, quibus do-
mo abesse non esset integrum, idem fecerunt per inter-
nuncias vel per epistolas. Cum eisdem igitur dein-
ceps amicitiam constanter colam. Crede, nihil mihi
hac fuit, nec erit aut suauius aut utilius. Idem Et
ipsa ex-

ipsa experta sum, inquit Limenis. Tum Rhoduntia: sed habent eadem tres diras & potentes aduersarias, quarum aliqua ubi pauxillum valeat, ibi nulla illarum vestigium faciat: Deris, Oeesis & Anagogian. Noua mihi monstra narras, inquit Iulia. Quae, inquit Rhoduntia, mirum, ni tu senseris. Tentant enim non solum certos in orbe populos, sed animos ferè singulorum. Deris enim non patitur inter se conspirare animos hominum, serit suspiciones, maleuolentiam, odia, altercationes, lites, contentiones, aternas inimicitias. Oeesis oculos mentium fascinat, obuiciens mortalibus falsas opiniones, & perniciosas, tetra etiam mendacia pingens veritatis coloribus. Anagogia seruit libidini imperitorum, contumacia mater & petulantia, & impudentiae, ac deniq; miseria. Non prorsus hoc me fugiebat, inquit Iulia: idq; erat, ut de illis aduocandis dicerem. A tribus vero earum aduersariis mihi ipsa caueo, & meis mystis, omnibusq; qui se ad me conferent, fideliter consulam, ut illas doctrinae, virtutis & otii hostes fugiant & delestentur. Laudo te, inquit Rhoduntia, soror. Conditis igitur utrobique templis, agemus non Eleusinia, ut Athenienses, nec Hyacinthia, ut Lacones, nec Dionysia, ut Thebani, sed Tricorasia,

nec nobis solum, sed tribus illis potissimum diuis, quas
 Iulia accensendas rectè cōsulit. Atq³, inquit Iu-
 lia, ego princeps Tricorasia indixero, si hoc mihi con-
 cedet Rhoduntia. Immo, nihil malo, inquit Rho-
 duntia: ac nisi tu occupares, ipsa iusserim. Amba
 hanc ad hunc portum vidimus: ea me sæpè, tu his die-
 bus in ripa Varni: auemus etiam te apud te videre:
 Tricoræon conde, hospitium nobis, & nostris para.
 De quibus cum inter eas conuenisset, ante vestibulum
 consalutatione facta, statim se quaq³ cum suo
 comitatu receperunt, quo loco honori & e-
 molumento essent & ipsis regibus,
 & reliquo generi mor-
 talium.

F I N I S.

Græca quibus vti visum fuit, vel in dialogo, vel ad marginem la-
 tinè reddidimus. In nomine ΑΙΣΟΚΛΗΣ est litterarum transpositio,
 qui ἀναρχαμματοποιός dicitur. Sed rem accipe. Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Κ. Α.
 Α. Ε. Η. Δ. Σ. η. In extremo sunt οὐκείνοια, Φιλαληθία, Ἐσωφροσύνη: ne-
 cessaria bona in vnaquaq³ honesta societate hominum: concordia, stu-
 dium veri, & modestia siue disciplina. His contraria, ἀλήθεια, οὐκείνοια
 ἀναρχία: contentio siue discordia, que & ἐρις, secunda est ὀργή,
 que & ἀόρτα: tertia neglectio bonæ educationis, quam & ἀκολασία si-
 ue petulantiam dixerimus: à quibus litterarum & virtutis cultores
 cum primis abhorreant.

EIVSDEM HEROIS NVPTIIS
PROPYLAEON
Alberti Clampij.

Heroum in laudes post interualla resultans
Musa vige & vigila, tacitæ ne sicut Amyclæ
Ob diuturna graui periêre silentia fato,
In nihilū recidas. Procul est, vt credere possim,
Sic tibi lauricomos saltus Heliconis amati
Obseptos, vt prisco animum perculsa vigore,
Signa sequi nequeas, desuetaq; ad arma cieri.
Præcipuè cum mî quædam diuina voluptas,
Molibus incurrens validis in pectore gliscat
Carminè suauidico claros celebrare Hymenæos
Guelphiadæ magni, quem maiestate suprema,
Imperio populos regere, amplaq; regna tenere,
Viuenti satiate pater defessus, adegit,
Quàm prius in cœli templa aurea susciperetur.
Ille autem ad commune bonū, patriæq; salutē,
Otio, & illecebris vitæ procul auisus, omnes
Intendens neruos, & mentis luminum acumen,

Tantæ molis onus, virtutis amore ministro,
Et valido procerum regni circum vndiq; septus
Præsidio, immisis dudum suscepit habentis.
Et nunc, postquã animi demptis è pectore curis,
Desolata obitu lustravit regna paterno,
Inq; fidem inuictos accepit Saxonas armis,
Icitur aligeri calcaribus intus Amoris,
Virgineum tacita tangens dulcedine pectus
Cæruleæ nymphæ, quæ claro profata Regum
Semine, fluctifrago sinuosæ in litore Balthes,
Martia quæ floret rebus gens Cimbrica gestis,
Intus & ipsa imis exardet tota medullis.
Nec iã habitũ, vultusq; gerit, velut ante, dolentis;
Vt pote largifluo lacrymarum flumine lassa,
Amisssi pridem quærens solatia patris (ætum
Magnanimum iuuenẽ, & summis virtutibus au-
O æquis igitur similes natalibus ambo:
Ambo pares, orti clarorum è sanguine Regum:
Ambo gradus ascendentes ætatis adultæ,
Et par connubium maturo tempore adepti.
Vnis his tamen infelices casibus ambo,
Quod, prius optatos quàm coniunxistis amores,
Horrida vtriq; sui insedit nox funere patris;
Quæis in concilio velut olim præmeditatis,

Con-

Contigit ante diem humanis concedere rebus,
Nec tædas natorum vnà celebrare iugales. (go?
Sed quid ego hoc vlc, obductaq; vulnera tan-
Quid queror afflicta geminū vnó tempore lumē
Europæ excisum? non ad ferrioribus istis
Tempus eget. Satis hæc, satis hæc alguq; fameq;
Solicita gentes, & vos luxistis amantes.
Quin ergo attentos animos, auresq; reposco,
Atq; aliam blandæ gannitu vocis adulans,
Excanto Aonia ad partes de rupe sororem,
Dum teneris animos expletus amoribus, ad se
Latus ouansq; noua redeat cū coniuge Princeps.

FINIS.

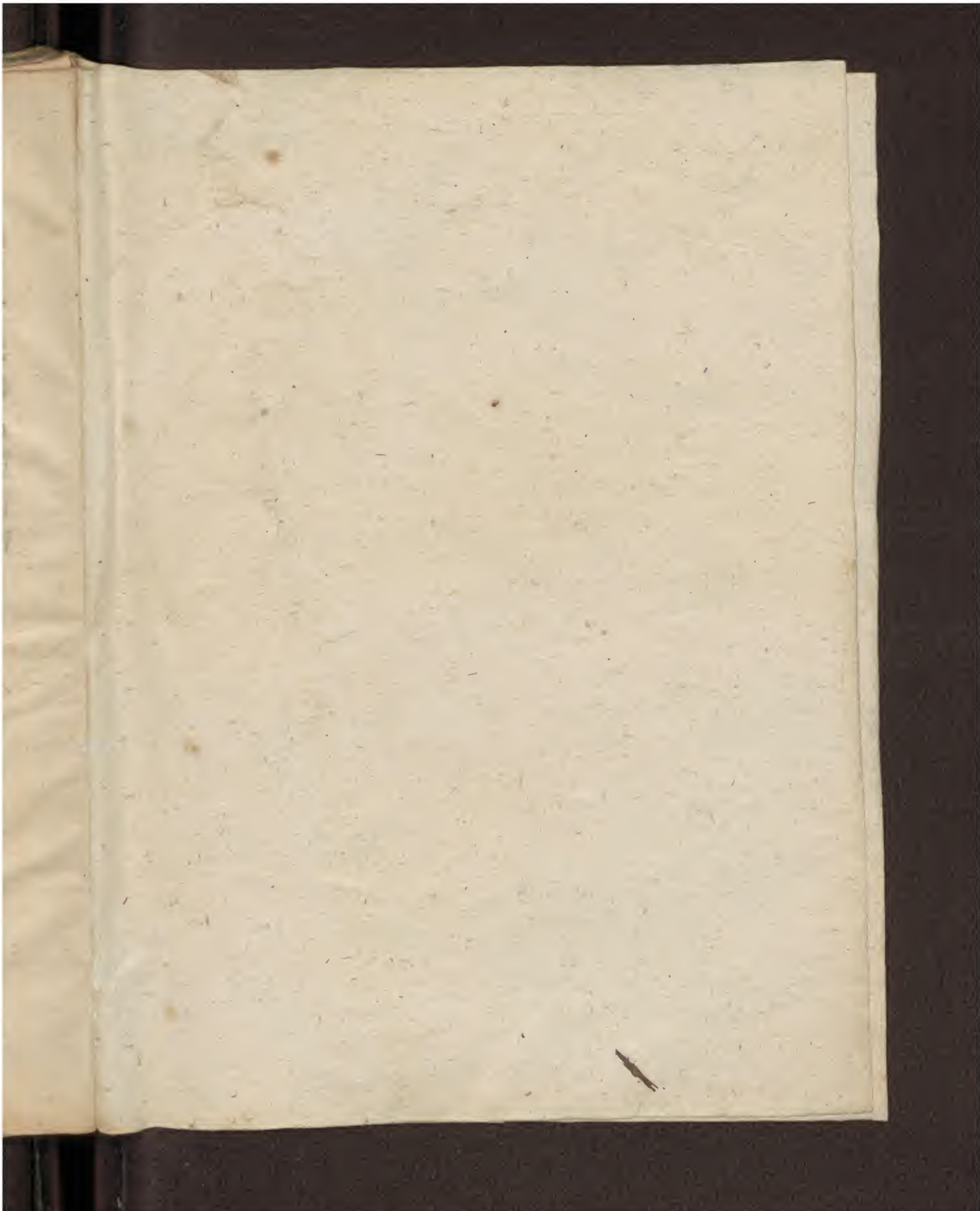

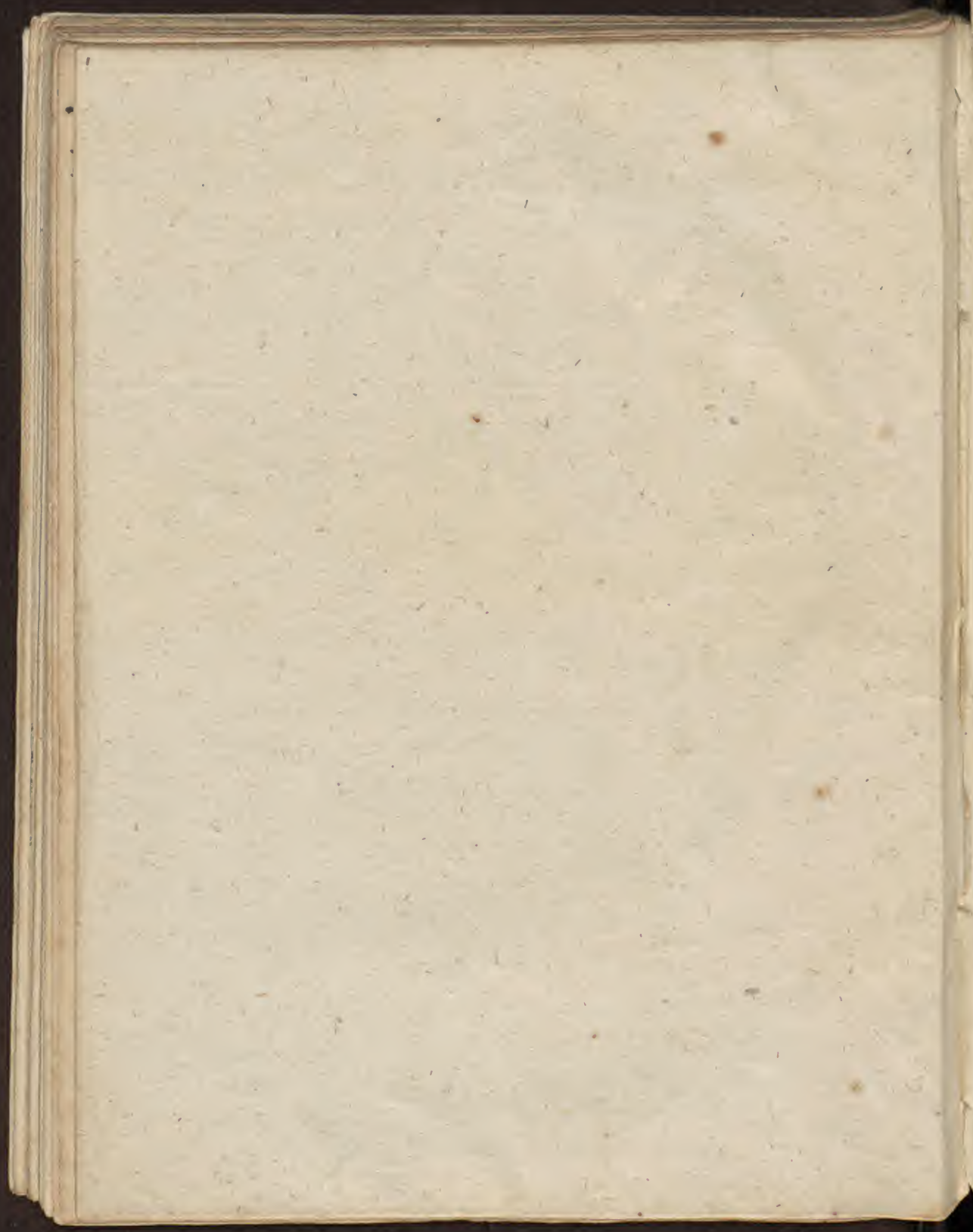
T
E
P
E
D
H
I
V
C
S
M
I
N
V
A
M
A
A
E
V
C
H
C

Constitutionibus in huiusmodi concedere debet
Ne tamen in huiusmodi concedere in huiusmodi
sed quod ego hoc in huiusmodi concedere in huiusmodi
Quid quod in huiusmodi concedere in huiusmodi
in huiusmodi concedere in huiusmodi
Tamen in huiusmodi concedere in huiusmodi
Sed in huiusmodi concedere in huiusmodi
Quod in huiusmodi concedere in huiusmodi
in huiusmodi concedere in huiusmodi
Iam in huiusmodi concedere in huiusmodi
in huiusmodi concedere in huiusmodi

FINIS

2139.